

המניפסט הקומוניסטי המהפכני (2012): [/http://www.thecommunists.net/rcit-manifesto](http://www.thecommunists.net/rcit-manifesto)

תזות על עקרונות החזית המאוחדת ויישומה בתנאים הנוכחיים של המאבק המעמדי (2016) :
[/http://www.thecommunists.net/theory/united-front-tactic](http://www.thecommunists.net/theory/united-front-tactic)

מרקסיזם וטקטיקת החזית המאוחדת כיום. המאבק למען ההגמוניה הפרולטרית במסגרת תנועת השחרור וטקטיקת החזית המאוחדת כיום.
על יישום טקטיקת החזית המאוחדת המרקסיסטית במדינות הסמי-קולוניאליות והאימפריאליסטיות בעידן הנוכחי:
[/http://www.thecommunists.net/theory/book-united-front](http://www.thecommunists.net/theory/book-united-front)

נקודות מבט עולמיות 2016: עלייתה של מהפכת-הנגד והחרפתן של הסתירות הבין-מעמדיות מסמנות את תחילתו של שלב פוליטי חדש.
תזות על המצב העולמי, האפשרויות העומדות בפני המאבק המעמדי ומשימות המהפכנים (ינואר 2016):
[/http://www.thecommunists.net/theory/world-perspectives-2016](http://www.thecommunists.net/theory/world-perspectives-2016)

מכתב פתוח למען אחדות מהפכנית (2015): [/http://www.thecommunists.net/rcit/open-letter-revolutionary-unity](http://www.thecommunists.net/rcit/open-letter-revolutionary-unity)

מהפכה ומהפכת-נגד בעולם המערבי: המבחן העומד בפני המהפכנים (2015):
[/http://www.thecommunists.net/theory/theses-arab-revolution](http://www.thecommunists.net/theory/theses-arab-revolution)

המאבק הדמוקרטי במדינות האימפריאליסטיות כיום. התיאוריה המרקסיסטית של המהפכה המתמדת והרלוונטיות שלה ביחס למטרופולין
האימפריאליסטיות (2015): [/http://www.thecommunists.net/theory/democracy-vs-imperialism](http://www.thecommunists.net/theory/democracy-vs-imperialism)

בניית המפלגה המהפכנית במחשבה ובמעשה. מבט לאחור וקדימה לאחר 25 שנה של מאבק מאורגן למען בולשביזם (2014):
[/http://www.thecommunists.net/theory/rcit-party-building](http://www.thecommunists.net/theory/rcit-party-building)

רוסיה כמעצמת על אימפריאליסטית. היווצרותו של ההון המונופולי הרוסי והאימפריה שלו - תשובה למבקרים אותנו (2014):
[/http://www.thecommunists.net/theory/imperialist-russia](http://www.thecommunists.net/theory/imperialist-russia)

התיאוריה של לנין ביחס לאימפריאליזם ועלייתה של רוסיה כמעצמת על. על התובנות ואי-ההבנות של ימינו ביחס למאבק הבין-
אימפריאליסטי לאור מחשבת לנין בנושא האימפריאליזם. תשובה נוספת למבקרינו אשר מכחישים את היותה של רוסיה מעצמה
אימפריאליסטית:

[/http://www.thecommunists.net/theory/imperialism-theory-and-russia](http://www.thecommunists.net/theory/imperialism-theory-and-russia)

תזות על המדיניות המהפכנית ביחס לאיגודים המקצועיים (2014): [/http://www.thecommunists.net/theory/theses-trade-union](http://www.thecommunists.net/theory/theses-trade-union)

האם המהפכה של קובה נבגדה? הדרך ממהפכה לחזרתו של הקפיטליזם (2013): [/http://www.cuba-sold-out.net](http://www.cuba-sold-out.net)

השוד הגדול של הדרום. המשכיות ושינויים בסופר-ניצול של העולם הסמי-קולוניאלי על ידי ההון המונופולי. השלכות התיאוריה
המרקסיסטית על האימפריאליזם, ספרי ה-RCIT, וינה 2013
[/http://www.great-robbery-of-the-south.net/great-robbery-of-south-online/download-chapters-1](http://www.great-robbery-of-the-south.net/great-robbery-of-south-online/download-chapters-1)

עלייתה של סין כמעצמה אימפריאליסטית. עיון בהיבטים הכלכליים, הפוליטיים והצבאיים של סין כמעצמת-על (2012):
[/http://www.thecommunists.net/theory/why-china-is-imperialist](http://www.thecommunists.net/theory/why-china-is-imperialist)

לנוכח המתקפה הריאקציונית, ה-RCIT קורא לכל הארגונים המהפכניים העקביים ולפעילים פוליטיים בכל רחבי העולם להתאחד במאבק למען בנייתו של ארגון עולמי מרקסיסטי אמיתי - כלומר התאמת הבולשביזם לתנאי המאה ה-21. ארגון כזה זקוק לבהירות תיאורטית ומעשית. עליו להתבסס על הבנה קולקטיבית כיצד יש ליישם את החזון המהפכני ביחס לשאלות המרכזיות של המאבק המעמדי כיום. אסור עליו להסתפק בהכרזה על הדרך לשחרור, אלא עליו גם לסמן ולהיאבק בכל המכשולים. במילים אחרות, עליו לאחוז בדגל המאבק כנגד מספר רב של כוחות רפורמיסטיים-שמאליים וצנטריסטיים אשר מבלבלים ומוליכים שולל את מעמד הפועלים תחת סיסמאות "מרקסיסטיות". מדובר ב"מרקסיזם" נטול שיניים, "מרקסיזם" המתאים את עצמו באופן אופורטוניסטי לדרישותיהם של כל סוגי ההנהגות הבלתי-פרולטריות האפשריות (רפורמיסטים, פופוליסטים, אסלאמיסטים וכו'), או לחילופין "מרקסיזם" קפוא, כיתתי ומנותק מהמאבק המעמדי.

מפלגות מהפכניות חדשות מסוג זה נולדות מתוך המאבק המעמדי ומתוך המאבק האידיאולוגי כנגד ההנהגות הרשמיות - הברוקרטים הבוגדניים של תנועת העובדים, הסוציאל-דמוקרטיה, סטליניסטים, לאומנים זעיר-בורגנים ואסלאמיסטים - אשר ביודעין או ללא כוונה מוליכים שולל את הפועלים והמדוכאים.

על מנת להתקדם משמעותית במילוי המשימות המהפכניות, אחדות המהפכנים בכל העולם היא הכרחית. אחדות כזו תצליח לבנות ארגון בולשביקי בינלאומי חזק החולק חזון משותף כמו גם הבנה משותפת ביחס לשיטות בנייתה המפלגה ובך לשמש מבנה טרום-מפלגתי לקראת הקמתה של מפלגה עולמית חדשה של המהפכה הסוציאליסטית. הצטרפו ל-RCIT!

יש לקרוא מניפסט זה ביחד עם החזון של 2012 של ה-RCIT. כמו כן, יש לקרוא את המסמכים התיאורטיים ומסמכי החזון המרכזיים של ה-RCIT המשרטטים את הניתוח התיאורטי ואת עקרונות המצע שלנו ביתר פירוט:

מאז קץ מלחמת העולם השנייה, ארצות הברית נהנתה מדומיננטיות מוחלטת בקרב המדינות האימפריאליסטיות. עלייתן של סין ורוסיה מסמנת את קץ העידן הזה. זאת, על אף שארצות הברית היא עדיין המעצמה החזקה ביותר באופן יחסי. שקיעתה של ארצות הברית הביאה לעלייתם של כוחות אולטרא-ריאקציוניים, גזעניים ובעלי בריתם בקרב הבורגנות אשר נהנים מתמיכה משמעותית בקרב מעמד הביניים (תנועת מסיבה הטה, דונלד טראמפ) מצד אחד, ומן הצד השני אנו רואים עלייה בעוצמת המאבק המעמדי (שביתת ורייזון, תנועת "חיי שחורים חשובים").

ממשלת שינזו אבה משקפת את נחישותו של המעמד השליט היפני לקדם רפורמות פנימיות כנגד מעמד הפועלים ולבטל את החוקה ה"פציפיסטית" של יפן ובכך להפוך אותה למעצמת על צבאית תוקפנית.

מעמד הפועלים באירופה עומד בפני מתקפה ריאקציונית מצד המעמד השליט. הממשלות שלו משלכות בין המשך מדיניות הצנע האכזרית יחד עם גילויי שוביניזם לאומני ביחס למהגרים (בעיקר מוסלמים) לבין הקמת מדינות משטרה אנטי-דמוקרטיות משולבת בהרפתקנות צבאית בעיקר באפריקה ובמזרח התיכון. החרפת הסתירות בקפיטליזם באה לידי ביטוי בשתי מגמות: מצד אחד הכנעתן של המדינות הסמי-קולוניאליות באירופה (דוגמת יוון, פורטוגל, אירלנד ומזרח אירופה) לתכתיבי מעצמות העל של האיחוד (גרמניה, צרפת); מצד שני, ההתנגשות בין אותם אגפים בקרב הבורגנות האירופית האימפריאליסטית השואפים להקמתה של סופר-מדינה אימפריאליסטית פאן-אירופית, לבין אלה המעדיפים מדינות לאום אימפריאליסטיות "עצמאיות" (דוגמת משאל הברקסיט בבריטניה).

על המהפכנים באירופה להתמקד ב:

* להיאבק במתקפות הצנע כמו גם בשוביניזם הלאומני והמיליטריזם של המעמד השליט במדינותיהם;

* לתמוך במאבקן של מדינות סמי-קולוניאליות כמו יוון לעזוב את האיחוד האירופי; לסרב לתמוך באיחוד האירופי או בגישת מדינות הלאום האימפריאליסטיות העצמאיות - להצביע "נמנע" בכל משאל עם במדינה אימפריאליסטית בעניין עזיבת האיחוד האירופי; לתמוך בהקמתו של איחוד המדינות הסוציאליסטיות של אירופה!

* להיאבק במפלגות הרפורמיסטיות - למען מפלגות פועלים חדשות!

עלייתן של סין ורוסיה כמעצמות על אימפריאליסטיות היא ההתפתחות הפוליטית החשובה ביותר מאז קריסת הסטליניזם ב-1989-1991. בתור המצטרפות החדשות למועדון האימפריאליסטי, המעמדות השליטים של אותן מדינות מחוייבים לאתגר את הסדר העולמי שהוכתב בידי מעצמות העל הותיקות - ארצות הברית, האיחוד האירופי ויפן. היריבות ההולכת ומחריפה הזו עלולה לרתוח עד לכדי מלחמת עולם שלישית, אלמלא תיפטר המהפכה הסוציאליסטית ממחררי המלחמה בזמן. אחד מהגורמים העיקריים לעליית סין ורוסיה היה קיומן של דיקטטורה יציבה (בסין) או דיקטטורה-למחצה (ברוסיה) שהבטיחו ניצול מוצלח של מעמד הפועלים המקומי, הפצה נטולת מעצורים של תעמולה שוביניסטית-לאומנית, תוך דיכוי של כל גילוי של התנגדות עממית (שביתות פועלים, הפגנות איכרים, תנועות מרד לאומיות).

אולם גם מדינות אלה אינן יכולות להתחמק מן הסתירות המובנות באופן היצור הקפיטליסטי, כפי שכבר ראינו בעת קריסת השווקים בסין 2015. במוקדם או במאוחר זרמי העומק המתגברים של אותן סתירות יתפוצצו אל פני השטח - פוליטית וחברתית. ואכן, אחד מהאירועים החשובים ביותר, אם לא החשוב מביניהם, של המאבק המעמדי העולמי בשנים הקרובות עשוי להיות התפרצותה של המהפכה הסינית.

משימותיהם העיקריות של המהפכנים במדינות אלו:

* להיאבק כנגד השוביניזם הלאומני והמיליטריזם של המעמד השליט במדינותיהם;

* לתמוך במאבקים למען דרישות כלכליות ודמוקרטיות ולקשור אותן למאבק למען שלטון מעמד הפועלים.

* להגן על הזכויות הדמוקרטיות וההישגים החברתיים כנגד המתקפה הריאציאליסטית של המעמד השליט (ובכלל זה הגנה על ממשלות חזית עממית כנגד הפיכות צבאיות או התערבות אימפריאליסטית, תוך סירוב להעניק לממשלות אלה כל סוג של תמיכה פוליטית);

* לקדם את העצמאות הארגונית של מעמד הפועלים ושכירה של ארגוני הפועלים והארגונים העממיים ממפלגות וממשלות החזית העממית.

אסיה

ביתם של 60% מאוכלוסיית העולם ומקומן של 3 מעצמות-על אימפריאליסטיות (סין, יפן, רוסיה), מדינות אימפריאליסטיות קטנות יותר (דרום קוריאה, אוסטרליה) וכמו כן סמי-קולוניות חשובות (הודו, פקיסטן, בנגלדש, אינדונזיה), אסיה הולכת ומתהווה כיבשת החשובה ביותר לעתיד המהפכני של האנושות.

מעמד הפועלים והמדוכאים של האזור חווה הן תקופות שיא של מאבק מהפכני (בהודו למשל, בספטמבר 2015, הוכרזה שביתה כללית בה השתתפו 150 מיליון פועלים; נשים ארגנו תנועת מחאה אדירה כנגד אונס; תנועת הנקסאל הובילה מאבק איכרים) והן תקופות שפל ותבוסות (לדוגמה, שבירת התנועה לשחרור לאומי טמילי ב-2009 על ידי המשטר בסרי לנקה וההפיכה הצבאית בתאילנד 2014). בנוסף ליריבות הבין-אימפריאליסטית במזרח אסיה (ארצות הברית ויפן נגד סין), בתקופה הנוכחית המאבק המעמדי מתחולל סביב שני צירים מרכזיים:

א. נושאי-ליבה דמוקרטיים וכלכליים (מאבק כנגד דיקטטורות, למען שחרור לאומי, נגד עוני וכו').

ב. כנגד תוקפנות אימפריאליסטית וכיבוש (לדוגמה, מלחמתה של ארצות הברית באפגניסטן וצפון-מערב פקיסטן, ארצות הברית נגד צפון קוריאה, וסין כנגד ויאטנם).

בפני המהפכנים עומדות בעיקר המשימות הבאות:

* לתמוך בכל מאבקי הפועלים והמדוכאים להגנת זכויותיהם הדמוקרטיות והחברתיות (כולל תמיכה בדרישות האיכרים לאדמות ובהתנגדות העממית לפרוייקטים שיביאו אסונות אקולוגיים, במטרה להעמיק את הברית בין מעמד הפועלים והאיכרים העניים);

* להגן על העמים המדוכאים מפני התוקפנות האימפריאליסטית תוך סירוב להעניק כל תמיכה פוליטית שהיא להנהגות בלתי-מהפכניות;

* לשבור את אחיזתם של כוחות פוליטיים בורגניים וזעיר-בורגניים בקרב מעמד הפועלים, האיכרים העניים ועניי הערים.

אפריקה שמדרום לסהרה

אפריקה שמדרום לסהרה היא היבשת בעלת האוכלוסיה והכלכלה הצומחת בקצב המהיר ביותר בעולם. היא נמצאת תחת עינן הפקוחה של מעצמות העל האימפריאליסטיות - במיוחד ארצות הברית, האיחוד האירופי וסין. השילוב בין רמת החיים המחפירה של המוני העם, הדיכוי הברוטאלי מצד דיקטטורות מושחתות, התערבות הולכת ומעמיקה מצד מעצמות העל, תיעוש וגידול מוגבל של מעמד הפועלים - כל אלה מהווים משתנים מרכזיים בדרך לטלטלה הפוליטית והחברתית שתתרחש בעתיד.

אין זה מפתיע כלל שהיבשת הצמיחה עלייה אדירה בהיקף ומספר ההפגנות והשביתות ההמוניות מאז 2011. שביתה הגבורה של הכורים במאריקאנה (דרום אפריקה) ב-2012, המרד הדמוקרטי העממי בבורקינה פאסו (2014), בורונדי (2015) וההפגנות שהפכו לעניין שבשגרה כנגד משטרו של מוגאבה בזימבבווה, כל אלה מעידים עד כמה דליק המצב באזור הזה. יתר על כן, השבירה הפוליטית של NUMSA מממשלת החזית העממית של ה-ANC פותחת את הדלת להקמתה של מפלגת פועלים המונית חדשה בדרום אפריקה.

המשימות העיקריות העומדות בפני המהפכנים באזור הן:

* לתמוך במאבקהם של הפועלים והמדוכאים כנגד העוני והדיקטטורות ובמאבקהם של האיכרים והמוני העם כנגד פרוייקטים שיביאו עליהם אסונות אקולוגיים;

* לתמוך בהתנגדות העממית כנגד הסופר-ניצול על ידי תאגידי בינלאומיים וכנגד התערבות מצד מעצמות העל ושליטי הבובה שלהן;

* לקדם את המאבק למען עצמאותו של מעמד הפועלים (כלומר עצמאותם של האיגודים המקצועיים מן המדינה, מפלגות פועלים חדשות וכו').

המעבר בקצב מואץ של הייצור הקפיטליסטי מן המטרופולין האימפריאליסטי הישן (ארצות הברית, מערב אירופה ויפן) אל העולם הסמי-קולוניאלי ולסין בא לידי ביטוי במעבר חד של מרכז הפרולטריון העולמי אל הדרום. לאור העובדה שרובו המוחלט של מעמד הפועלים העולמי חי כיום בדרום הגלובלי, וכי הסתירות של הקפיטליזם העולמי מופיעות גם כן שם בצורתן המובהקת ביותר, הרי שרוב הסיכויים שהמהפכה העולמית תתחיל ובראשיתה תהיה ממוקדת בעולם הסמי-קולוניאלי או במדינות אימפריאליסטיות עולות דוגמת סין.

מסיבה זו, על כל ארגון מהפכני עולמי לשים דגש על למידת הבעיות של המאבק המעמדי באזורים הללו ולהקים סניפים בעיקר שם. כמו כן, עליו להימנע מהתמקדות יתר בארצות הברית ומערב אירופה, מחלה טיפוסית ממנה סובלים ארגונים צנטריסטיים לא מעטים.

מטרת הסעיפים הבאים במסמך לספק סקירה כללית של הנושאים העיקריים של האסטרטגיה המהפכנית ברחבי העולם. הם עשויים לסייע למהפכנים להפוך את החזון המהפכני שלהם עבור האזור בו הם חיים לקונקרטי יותר. הדבר נושא חשיבות יתרה בתקופה הנוכחית, שכן המשימה הדחופה ביותר היא להגביר את התעמולה הבלתי מתפשרת למען חזון מעמד הפועלים והסוציאליזם, לקדם ארגון-עצמי עצמאי של מעמד הפועלים, והכי חשוב, להקים מפלגות מהפכניות כסניפים של מפלגת פועלים מהפכנית עולמית - אינטרנציונל הפועלים החדש.

המזרח התיכון וצפון אפריקה

המהפכה הערבית, אשר התפשטה כאש בשדה קוצים בשנת 2011 והצליחה להדיח מספר דיקטטורים, סבלה מאז ממספר תבוסות. הבולטת מכולן הייתה ההפיכה הצבאית במצרים ביולי 2013. עלייתו של ארגון המדינה האסלאמית/דאעש הריאקציוני היא במידה רבה תולדה של תקופה הנסיגה אותה חווה כעת המהפכה הערבית.

אולם המהפכה הערבית עודנה מתרחשת וודאי שלא הובסה כליל. הוכחה לכך ניתן למצוא במהפכה הסורית, בהמשך ההתנגדות הפלסטינית כנגד התוקפנות הציונית ב-2012 ו-2014, מלחמת המגן של תימן כנגד התוקפנות הסעודית, המאבקים העממיים המתרחשים במצרים ולוב, תבוסת ניסיון ההפיכה הצבאית ביולי 2016 בתורכיה, ומאבק השחרור הלאומי הכורדי התוסס מתמיד.

המשימות הדחופות שעל המהפכנים לבצע בתקופה הקרובה הן:

* לתמוך במאבקים ההמוניים המתחוללים כעת, בעיקר סביב דרישות דמוקרטיות ולהשתתף בהקמת מיליציות פועלים ומיליציות עממיות;

* להגן על המהפכה הערבית כנגד התוקפנות הצבאית המתגברת מצד מעצמות העל;

* לקרוא להקמתה של חזית מאוחדת של כל הכוחות (אפילו אסלאמיסטיים) הנוטלים חלק במאבקים עממיים כנגד הדיקטטורות ומעצמות העל האימפריאליסטיות ובובותיהן המקומיות, תוך סירוב להעניק לאף אחד מן הכוחות הללו תמיכה פוליטית.

אמריקה הלטינית

בשלהי שנות ה-90 והעשור הראשון של המילניום החדש עלו לשלטון מספר ממשלות בורגניות-פופוליסטיות-מתקדמות וממשלות חזית-עממית שנישאו על כל המאבק המעמדי המחריף (ארגנטינה 2001/02, בוליביה 2003-05, וכו'). ממשלות אלה ניסו לנצל את עליית מחירי חומרי הגלם בשוק העולמי וכן את עלייתה של סין ככוח אימפריאליסטי בכדי לייצר משקל נגד לדומיננטיות האמריקאית ביבשת. אולם כל הממשלות הללו אינן רוצות ואינן מסוגלות לשבור מאופן הייצור הקפיטליסטי, ולכן כאשר מחירי חומרי הגלם צנחו מדינותיהן נכנסו למשבר עמוק.

כעת, אמריקה הלטינית חווה תגובת נגד ומתקפה ריאקציונית מצד המעמדות השליטים כשהם מנסים לחסל את ההישגים החברתיים והדמוקרטיים של המוני העם. הדוגמאות הבולטות ביותר לכך הן ההפיכה הצבאית כנגד ממשלת ה-PT בברזיל ב-2016; עלייתו של מקרי בארגנטינה; המתקפה הכוללת מימין על ממשלתו של מאדורו בוונצואלה; ושיבתו של הקפיטליזם לקובה תחת הנהגתו של קסטרו. אולם, המתקפה הריאקציונית הזו מביאה לתגובת נגד בדמות מאבקים המוניים, כפי שראינו למשל את ההפגנות ההמוניות בברזיל כנגד ההפיכה, מאבק הגבורה של המורים במקסיקו שאף הביא לכדי מצב של כוח-כפול במספר אזורים במדינה, ושבתות המוניות בארגנטינה.

על המהפכנים להתמקד בתקופה הקרובה ב:

* להשתתף במאבקים ההמוניים כנגד המתקפות הריאקציוניות מצד המעמדות השליטים;

המאבק ההכרחי נגד הרפורמיזם והפופוליזם אינו מוליך בשום אופן לגישה כיתתית ביחס הארגונים ההמוניים של מעמד הפועלים. בתקופה של מאבק מעמדי הולך ומתגבר, לאור הדומיננטיות של הבירוקרטיה הרפורמיסטית והפופוליסטית על ארגוני מעמד הפועלים והארגונים העממיים מצד אחד, וגודלם הקטן של הכוחות המהפכניים האתנטיים מצד שני, יישומה של טקטיקת החזית המאוחדת משחקת תפקיד מרכזי בארגון הכלים של המהפכנים. מדובר במרכיב המרכזי בהשגת המטרה האסטרטגית של שכנוע מעמד הפועלים לשבור מן הבירוקרטיה הבוגדנית של תנועת העובדים. על טקטיקות מסוג זה להתמקד בפעולות שטח ולכלול גיוס וארגון לפעולה של חברי-שורה, העלאת דרישות כלפי המנהיגים, להזהיר את הפועלים מפני אשליות בהנהגה הבירוקרטית וכל זאת בנוסף לאגיטציה ותעמולה עצמאית. לפיכך, טקטיקת החזית המאוחדת תוכל לעבוד רק יד ביד עם גינויים חריפים כנגד הבירוקרטיה כולה, רפורמיסטית ו/או פופוליסטית, וסירוב עיקש ליצור כל ברית אסטרטגית עם שום אגף "שמאלי" של הבירוקרטיה. זוהי הדרך היחידה לשמור על העצמאות הפוליטית של מעמד הפועלים מכל השפעה בורגנית.

עדיין הכרחי לעבוד בתוך איגודים מקצועיים ושאר ארגונים המוניים עממיים ושל מעמד הפועלים על מנת להפוך אותם למהפכניים. קומוניסטים צריכים אפוא להתארגן בקבוצות ולסייע בבנייתן של תנועה מאבק רחבה כנגד הבירוקרטיה בעלת זכויות היתר ולבסוף להיפטר ממנה. אך מהפכנים גם מודעים לכך שהאיגודים כוללים רק מיעוט קטן של מעמד הפועלים. יתר על כן, האיגודים נשלטים בידי האריסטוקרטיה של תנועת העובדים או על ידי המגזרים הנהנים ממשכורות גבוהות יחסית. מכאן, שישנו הכרח - תוך כדי מאבקים - להשתמש בכל הזדמנות על מנת ליצור ועדי-מפעלים וגופים דומים במטרה להרחיב את הבסיס של העובדים המאוגדים. בנוסף, מהפכנים מחויבים לשאוף לארגון את השכבה המוחלשת ביותר של מעמד הפועלים והשכבות המדוכאות בתוך האיגוד המקצועי, כמו גם להבטיח כי נציגי השכבות הללו יגיעו לעמדות הנהגה ולחסל את הדומיננטיות של השכבות האריסטוקרטיות.

הפניית הזרקור אל השכבות המוחלשות של מעמד הפועלים והמדוכאים היא קריטית במיוחד בתקופה הנוכחית, כאשר מפלגות סוציאל-דמוקרטיות, סטליניסטיות וצנטריסטיות נשלטות יותר מתמיד על ידי אגפים של האריסטוקרטיה הפועלית ואינטלקטואלים של מעמד הביניים. הדבר הוביל ליצירתה של תרבות של "אליטיזם" ו"אריסטוקרטיזם" בקרב חוגי השמאל הזעיר-בורגני, רוויה בהתנשאות כלפי השכבות המוחלשות של מעמד הפועלים, המהגרים והמדוכאים, כשהיא מבודדת לחלוטין מן השכבות הללו.

אל מול האליטיזם הזה, עומד ה-RCIT ומפנה את מאמציו לבניית מפלגות מהפכניות בעיקר מקרב מעמד הפועלים של הדרום הגלובלי ושל השכבות המוחלשות של מעמד הפועלים והמדוכאים במדינות האימפריאליסטיות.

הריקבון והניוון של המפלגות הרפורמיסטיות, היעדרן המוחלט של מפלגות פועלים במדינות רבות, והמאבק המעמדי המחריף, כל אלה הופכים את יישום הטקטיקה של החזית המאוחדת בשטח לדחוף ביותר. במדינות בהן אין מפלגות פועלים בורגניות (אפילו לא רפורמיסטיות) או שמפלגות פועלים בורגניות הגיעו לדרגת ניוון כה גבוהה שהן דוחות מעליהן את האוונגרד של מעמד הפועלים, מהפכנים יקראו לאוונגרד של מעמד הפועלים ולארגונים המוניים לייסד מפלגות פועלים חדשות (או "מפלגות של תנועת העובדים"). במאבק למען מפלגות פועלים חדשות כאלה, בהחלט ייתכנו שלבי-ביניים. מהפכנים עשויים בתחילה לתמוך בבריתות למען מטרה כזו של הקמת ארגונים חדשים של השכבות המדוכאות (למשל ארגוני מהגרים) אשר עשויים גם להתמודד בבחירות. בנוסף, כניסה למפלגות רפורמיסטיות קיימות, או מפלגות זעיר-בורגניות כסיעה, על בסיס חזון מהפכני, גם היא טקטיקה לגיטימית.

ראינו כבר ניסיונות להקמת מפלגות פועלים חדשות ברזיל בשנות השמונים ובימינו בדרום אפריקה ובוליביה. הדוגמא של ברזיל ומפלגת ה-PT של לולה מוכיחה עד כמה מהפכנים חייבים להיאבק כנגד סכנת ההתנוונות הרפורמיסטית של כל מפלגת פועלים חדשה. הם צריכים לעשות זאת באמצעות העלאת אסטרטגיה מהפכנית כאלטרנטיבה, כלומר חזון-מעבר מלא, כמצע המפלגה, כנגד החזון הרפורמיסטי השייך יותר ל"מיינסטרים". על מהפכנים להקים סיעה מהפכנית בתוך מפלגה מסוג זה אשר תיאבק על הנהגת המפלגה על ידי חשיפת מעשי הבגידה של הרפורמיסטים והצנטריסטים במאבקים בשטח. זאת ניתן לעשות באמצעות העלאת דרישות מינימום ודרישות מעבר מתאימות באופן שיאחד ויגייס את מעמד הפועלים והמדוכאים לפעולה כנגד האויב המעמדי הקפיטליסטי. על בסיס זה, על מהפכנים להשתמש בטקטיקה של החזית המאוחדת יחד עם כוחות אחרים כנגד האויב המשותף על בסיס הסיסמה: "צועדים בנפרד, מכים ביחד".

יחד עם זאת, אסור למהפכנים להפוך לאולטימטיסטים. במילים אחרות, הם אינם נכנסים למפלגות עובדים, מציגים את החזון שלהם כמובן שבשלב כלשהו המפלגה תעמוד בפני צומת דרכים: או שתפתח לכיוון מהפכני ובכך תהפוך למפלגה סוציאליסטית ממשית, או שהיא תתנוון ניוון בירוקרטי ותהפוך לכוה רפורמיסטי. כאשר המהפכנים חלשים מכדי לעצור את ההתנוונות הרפורמיסטית של מפלגה מסוג זה, הם מחויבים להתפצל ממנה.

המשימה המרכזית בתקופה שלפנינו היא להתגבר על משבר ההנהגה העמוק. ההתפתחות האובייקטיבית של הקפיטליזם - שקיעתו וטבעו רווי המשברים - בוודאי יסייע להמונים להשתכנע בפשיטת הרגל של השיטה הזו ובצורך להשליך ולהחליף אותה. אולם, על מנת לסייע להמונים בתהליך זה, על החלק המתקדם של מעמד הפועלים לפעול ליישום תכנית דרישות המעבר אשר תבנה את הגשר בין מאבקי היום יום והרמת התודעה הנוכחית של ההמונים לבין המשימה האסטרטגית - מהפכה סוציאליסטית. מסיבה זו על מהפכנים לשלב כל הזמן תעמולה למען חזון זה עם פעילות פוליטית המונית לדוגמה ולמפת תוך ישום טקטיקת החזית המאוחדת ביחס לארגונים ההמוניים של הפועלים והמדוכאים.

הקריסה הארגונית ומשבר החזון של האינטרנציונל הרביעי הטרוצקיטי ב-1948-1952 יצרה הפרעה בהמשכות המהפכנית מימי מרקס ואנג'לס בהנהגת הליגה הקומוניסטית, עבור באינטרנציונל השני עד 1914, האינטרנציונל הקומוניסטי של לנין ועד האינטרנציונל הרביעי של טרוצקי. כיום, כוחות קטנים דוגמת ה-RCIT אוהזים בקצה החוט של המשכיות המהפכנית תוך שהם נאבקים למען בנייתה של מפלגה מהפכנית עולמית. מפלגה כזו תוקם זו הפעם החמישית על ידי מעמד הפועלים. מסיבה זו אנו מכנים את המפלגה הזו - האינטרנציונל החמישי.

מכל מקום, ישנם מכשולים עצומים בדרך לבנייתה של מפלגה מהפכנית עולמית. נוסף על המעצמות האימפריאליסטיות והמדינה הבורגנית, מעמד הפועלים עומד בפני אויבים, יריבים ונציגים בלתי-אמינים בתוך שורותיו. בהיעדרה של המשכיות מהפכנית במשך עשורים רבים, נוצר מצב שבו ארגוני הפועלים והארגונים העממיים נשלטים בידי הנהגות בירוקרטיות מהזן הרפורמיסטי והפופוליסטי. הכוחות הרפורמיסטיים הללו מהווים את המכשול העיקרי בדרך למימוש הפוטנציאל האובייקטיבי המהפכני של התקופה ההיסטורית הנוכחית לכדי מהפכה פורלטרית ממשית.

מלחמות, מהפכנית ומהפכות-נגד מהוות המבחן המכריע ביותר עבור כל ארגון פוליטי. מצבים מסוג זה מובילים להצפה של האופי הפוליטי האמיתי שלו המסתתר מאחורי החזון עליו הוא מצהיר באופן רשמי וכמו כן גם את מערכת היחסים שלו עם מאבקם של הפועלים והמדוכאים. בשנים האחרונות הוכח כי ההנהגה הרשמית של האיגודים המקצועיים, הארגונים העממיים, המפלגות הרפורמיסטיות, הבורגניות והפופוליסטיות-זעיר-בורגניות (לדוגמה - הקסטרו-צ'אביסטה, קירשנריסטים, מפלגת ה-PT של רוסף ולולה באמריקה הלטינית, סיריזה ביוון ושאר סוציאל-דמוקרטים באירופה, הסטליניסטים בהודו CPIM והמאוואיסטים בנפאל) - כולם נכשלו במשימה להציע לפועלים ולהמוני העם דרך החוצה מחיי האומללות וההשפלה תחת הקפיטליזם. במילים אחרות, הנטייה הפוליטית שלהם - ללא קשר להצהרות ה"רדיקליות" הרשמיות שהם מצהירים - היא להישאר או להפוך לחלק ממנגנון המדינה השייך למעמד הקפיטליסטי השליט.

מסיבה זו אין זה מפתיע במיוחד שהם לעתים קרובות שואפים להפוך לבעלי ברית של אחד או יותר מן המעצמות האימפריאליסטיות. הצנטריזם, ללא קשר לזיגוג הפוליטי שלו והשימוש בטרימינולוגיה מרקסיסטית, תמיד נוטה להיצמד לאגף זה או אחר של הבירוקרטיה הרפורמיסטית תוך שהם משמשים לו עלה-תאנה "שמאלי".

החלק המתקדם ביותר של מעמד הפועלים וכל הסוציאליסטים חייבים להתנתק מכל הוריאציות השונות הללו של דרך ללא מוצא במובן הפוליטי. אנחנו חייבים לבחור דרך אחרת. כל עוד מעמד הפועלים אינו מחזיק במפלגת מאבק מהפכנית - לא מקומית ולא ברמה העולמית - הוא אינו יכול לנצח במאבק למען שחרורו. על מנת לנצח את אויביו רבי העוצמה, על מעמד הפועלים להחזיק במפלגה משלו בעלת חזון ברור המשרטט את הצעדים מן המצב הנוכחי אל תפיסת הכוח השלטוני. מעמד הפועלים זקוק למפלגה שתפרק לצעדים מעשיים את החזון בסדרה של אסטרטגיות וטקטיקות רלוונטיות לתנאים המשתנים של המאבק המעמדי. על חזון זה לעמוד כתף אל כתף עם ארגון-מאבק המורכב משועלי קרבות מעמדיים, הפועל באופן מתואם ותחת משמעת ריכוזית, כאגרוף קמוץ ומאוחד, עבור המאבק המעמדי של הפרולטריון.

מכאן שהמשימה הדחופה ביותר בתקופה הנוכחית היא הקמתן לאלתר של מפלגות מהפכניות ומפלגה עולמית של המהפכה הסוציאליסטית חדשה.

אלא שעל כל הדרישות הללו והתמיכה הביקורתית לבוא יחד עם אזהרה ברורה כנגד הבגיזה הוודאית של הנהגת המפלגות הרפורמיסטיות והפופוליסטיות הללו בהמשך הדרך.

אנו אומרים באופן שאינו משתמע לשתי פנים כי הדרך היחידה קדימה היא יצירתה של ממשלת פועלים בברית עם השכבות הסמי-פרולטריות והשכבה הענייה בקרב הבורגנות הזעירה העירונית והכפרית. כמובן שאופן יישומה של סיסמה זו יותאם לתנאי השטח החברתיים בכל מדינה ומדינה. ממשלה מסוג זה תתבסס על ועדי פעולה של הפועלים, האיכרים והעניים כמו גם על מיליציות עממיות חמושות. כל נציגי ועדי הפעולה יהיו נבחרים ישירות על ידי מעמד הפועלים וניתן יהיה להחליפם בכל עת באותה שיטה. משכורתם של הנציגים לא תעלה משכרו של הפועל המיומן הממוצע!

ממשלת פועלים אמיתית מסוג זה תפנה מיידית למשימת נישול המעמד הקפיטליסטי כמו גם ריסוק מנגנון הדיכוי של המדינה הבורגנית באמצעות מיליציות פועלים ומיליציות עממיות.

במילים אחרות, המאבק למען ממשלת פועלים והשכבות העממיות קשורה באופן בל יינתק למאבק למען המהפכה הסוציאליסטית.

למען נישול הבורגנות - למען מהפכה סוציאליסטית!

בעוד מעמד הפועלים מסוגל להגיע לנצחונות זמניים, במידה שהוא מנצל עד תום את משקל כוחו החברתי במסגרת המאבק המעמדי, תהיה זו אשלייה הרת אסון להאמין כי רפורמות מסוג זה תהיינה ברות קיימא כל עוד המעמד הקפיטליסטי שולט באמצעי היצור. כל רפורמה ארוכת טווח, ואף יותר מכך, כל מבצע הגנה מוצלח על הישגי העבר, הוא אשליה מופרכת אפילו יותר בתקופת השקיעה של הקפיטליזם.

הדרך היחידה קדימה היא לקרוע את השליטה על אמצעי הייצור ואת השליטה על מנגנון המדינה מידי הבורגנות. זו הסיבה שה-RCIT מבין את המאבק למען ממשלת פועלים והשכבות העממיות כטקטיקה הכפופה למטרה האסטרטגית: מהפכה סוציאליסטית.

על המאבק למען ממשלת פועלים להתנהל בד בבד עם המאבק למען הלאמת הבנקים והתמזגותם לכדי בנק מרכזי אחד כמו גם הלאמתן של החברות הגדולות, ארגוני סחר ושינוע סחורות בקנה מידה גדול, ומגזר הבריאות, חינוך ותקשורת ללא כל פיצוי ותחת שליטת העובדים. כמו כן, על הפועלים להיאבק למען נישולם של הסופר-עשירים, למען חיסולו של שוק המניות, כמו גם החלתו של מונופול על סחר החוץ.

לעומת האשליות שמפיצים הסוציאלי-דמוקרטים השמאליים, הסטליניסטים והצנטריסטים השונים (דוגמת ה-CWI וה-IMT), המעבר לסוציאליזם אינו יכול להתרחש באמצעות בחירות פרלמנטריות או באופן הדרגתי ונטול אלימות. הניסיון ההיסטורי כולו מוכיח זאת - מהפכות סוציאליסטיות מוצלחות כמו זו ברוסיה בשנים 1917-1921, מהפכות סוציאליסטיות בירוקרטיות (קובה 1959-1961, סין 1949-1945), מהפכות דמוקרטיות חלקיות (ניקרגואה או איראן ב-1979), ואפילו מהפכות שנתקעו כמו מלחמת האזרחים בספרד 1936-1939, צ'ילה 1973, מהפכות האביב הערבי מאז 2011 וכו'. בכל המקרים לעיל המעמד השליט הראה כי לעולם אין כוונתו לוותר על השלטון בדרכי שלום. מעמד הפועלים והמדוכאים יכול לקחת את השלטון ולהשליך את הקפיטליזם רק אם יארגן את עצמו - תחת הנהגתה של מפלגה מהפכנית - לכדי מיליציות עממיות ויכין את עצמו להתקוממות חמושה, מלחמת אזרחים והדיקטטורה של הפרולטריון כאמצעי היחיד שיבטיח תנועה קדימה של המאבק לשחרור מעמדי.

כמו כן, על תנועות הפועלים והתנועות העממיות להיאבק למען פרויקטים של עבודות ציבוריות במטרה לאפשר לנשים ליהנות מתעסוקה מלאה בשכר שווה, כמו גם יצירתן של תכניות מקיפות לטיפול בילדים במטרה להבטיח שילוב מלא של נשים בעולם העבודה.

דיכוי נשים הינו מרכיב מובנה בחברה המעמדית ולכן הוא מעוגן היטב בשיטה הקפיטליסטית. כתוצאה מכך, נשות מעמד הפועלים, עניי הערים והאיכרות הענייה מושפעות לרעה הרבה יותר מדיכוי חברתי מאשר נשות הבורגנות או מעמד הביניים. מאותה סיבה, חיסול מוחלט של דיכוי הנשים ייתכן רק באמצעות חיסול מהפכני של מערכת הדיכוי המעמדית. מאכן, שה-RCIT קורא להקמתה של תנועת נשים מהפכנית כחלק מן המאבק הפרולטרני לשחרור מעמדי.

הקפיטליזם ושינויי האקלים

הקפיטליזם השוקע מאיים להשמיד את תנאי המחיה הטבעיים של רוב האנושות ועלול להביא לכך שהכוכב עליו אנו חיים יהפוך לבלתי ראוי לקיום אנושי. בניגוד לארגונים הסביבתיים השונים של הבורגנות הזעירה, סוציאליסטים רואים באסונות האקלים סוגייה מעמדית. ניתן לנצח במאבק זה רק באמצעות מאבק מעמד הפועלים והשכבות העממיות כנגד מעצמות העל והמונופולים שלהן.

הגורמים שעומדים מאחורי הרס הסביבה הם התאגידים העולמיים של המדינות האימפריאליסטיות ובמיוחד אלה של ארצות הברית (אשר מייצרת לבדה 25% מסך גזי החממה!), האיחוד האירופי, יפן ומעצמת העל העולה - סין. בריטניה, לדוגמה, מייצרת פי עשרה יותר פחמן דו חמצני לאדם מאשר הודו. מנגד, שלושת מיליארדי האנשים העניים ביותר בעולם אינם תורמים כמעט דבר להתחממות הגלובלית.

כמובן שאפילו השליטים של ימינו מדברים על הצורך לגלגל לאחור את שינויי האקלים. אולם מדובר בברבורי סרק. כשלונותיו של פרוטוקול קיוטו וועידת האקלים בקופנהאגן מוכיחות באופן ברור כי הקפיטליסטים וממשלותיהם אינם מסוגלים ואינם מעוניינים לעצור את שינויי האקלים בגלל ההשלכות השליליות שיהיו לכך על רווחי התאגידים הקפיטליסטיים.

רק שינוי רדיקלי מהפכני של מדיניות האנרגיה והסביבה יכול להציל את הכוכב שלנו ואת עתידנו. במקום לתלות תקוות שווא בממשלות הקפיטליסטיות וב"ועידות" שלהן, ה-RCIT קורא להקמתה של תנועה המונית גלובלית למאבק למען תכנית חירום עולמית למלחמה בשינויי האקלים. תכנית זו תכלול צעדי חירום דוגמת מהפכה במדיניות האנרגיה והתחבורה ולמען חיסול הדרגתי של השימוש באנרגיה מבוססת דלקים מאובנים ואנרגיה גרעינית תוך שימוש בפרויקטים של עבודות ציבוריות. יתר על כן, אנו קוראים להקצבת משאבים למען מחקר מקיף ביחס לשימוש בהפקת אנרגיה ממקורות חלופיים דוגמת רוח, גאות ושפל ואנרגיית השמש כמו כן תכנית ייעור-מחדש כלל-עולמית! על תנועת הפועלים להיאבק למען הלאמה תחת שליטת הפועלים של כל חברות האנרגיה וכל החברות האחראיות לאספקת מוצרי יסוד דוגמת מים ומוצרים חקלאיים כמו גם חברות התעופה, התעבורה הימית ומסילות הברזל.

על המאבק למען רפורמות סביבתיות הכרחיות לקשור עצמו למאבק לחיסול הקפיטליזם, משום שרק כך ניתן להבטיח כי תכניות חירום אלה ייושמו באופן מלא וקבוע.

הקריאה להקמת ממשלת פועלים ואיכרים עניים מול הקריאה להקמת "ממשלת שמאל"

הפועלים והמדוכאים אינם יכולים להינצל מן הגיהנום הקפיטליסטי עלי אדמות מבלי לתפוס את מושכות השלטון מידי המעמד השליט. מסיבה זו, המשימה העיקרית של מעמד הפועלים היא להיאבק למען ממשלה מטעם עצמו, ממשלה שתפרוץ את הדרך לסוציאליזם.

מספר ארגונים פופוליסטיים-שמאליים, רפורמיסטיים וצנטריסטיים קוראים להקמת "ממשלת שמאל" כסיסמה אסטרטגית במאבק לשחרור מעמדי. לעומתם ה-RCIT קורא ליישם את טקטיקה החזית המאוחדת ביחס למפלגות הפופוליסטיות והרפורמיסטיות של מעמד הפועלים - כולל בשדה האלקטורלי, כמו גם אימוץ הסיסמאות הקשורות במדיניות הממשלה - אנו מזהירים כנגד פיזור האשליות ביחד לאסטרטגיה להקמת "ממשלת שמאל". כפי שהתברר מן ההיסטוריה של תקופתנו, כל אותן ממשלות "שמאל" "מתקדמות" לא רק שסירבו לשבור מן הקפיטליזם, אלא אפילו כשלו בניסיון למנוע מן המדינות שלהן מלהפוך לקורבנות למיתון העמוק שנבע מן השקיעה של הקפיטליזם. לדוגמה - פשיטת הרגל הפוליטית של ממשלת דילמה רוסי בברזיל תחת הנהגת מפלגת ה-PT, ממשלת מדורו בוונצואלה, ממשלת סיריזה ביוון. כל הממשלות הללו הן למעשה ממשלות בורגניות-פופוליסטיות או ממשלות חזית-עממית אשר מותירות את הכוח וההון בידי המעמד הקפיטליסטי ואשר כובלות את מעמד הפועלים והמדוכאים לשליטת הבורגנות.

אין משמעות הדבר כי על מהפכנים להימנע מיישום טקטיקת החזית המאוחדת כלפי מפלגות הנוטלות חלק בממשלות חזית-עממית מסוג זה ואשר נהנות מבסיס חזק במעמד הפועלים והמדוכאים. במקום זאת, ה-RCIT מגן על ממשלות אלה מפני כל ניסיון הפיכה צבאית מימין או מצד האימפריאליזם. אנו קוראים לארגוני מעמד הפועלים וארגוני השכבות העממיות לשבור מן הכוחות הבורגניים-בגלוי היושבים בממשלות אלה וליצור ממשלות משלהם (כפי שהבולשביקים קראו למנשביקים ולסוציאלי-מהפכנים לשבור מן הקדטים ב-1917).

רק האינטרנציונליסטים הפרולטרניים - שעל שורותיהם נמנה ה-RCIT - נוקטים בגישה עקבית ובלתי מתפשרת כנגד כל המעצמות האימפריאליסטיות על בסיס המצע הבולשביקי ביחס למדיניות "התבוסה המהפכנית". אנו אומרים: הלאה כל מעצמות העל האימפריאליסטיות - ארצות הברית, האיחוד האירופי, יפן, סין ורוסיה! בכל התנגשות פוליטית, כלכלית או צברית בין המעצמות הללו, על תנועת הפועלים להימנע מכל תמיכה בכל צד שהוא. במקום זאת עליה להצהיר: האויב נמצא בבית! לא לסקנציות אימפריאליסטיות אשר אינן אלא כלי-מלחמה כלכלי!

בעוד אנו מתנגדים לצבאות הבורגניים לסוגיהם ונאבקים להחלפתם במיליציות פועלים ומיליציות עממיות, אנו מתנגדים להחלפתם של צבאות החובה בצבאות מקצועיים, משום שמדובר בצעד לקראת יצירתו של צבא הכנוע אף יותר לאינטרסים של המעמד השליט הבורגני.

במקביל לכך, אינטרנציונליסטים פרולטרניים תומכים בכל התנועות הלאומיות והדמוקרטיות של ההמונים המדוכאים, בו בזמן שאנו נאבקים כנגד כל התערבות אימפריאליסטית ולמען חזון של עצמאות מעמד הפועלים ומהפכה סוציאליסטית.

להגנת המיעוטים כנגד דיכוי לאומי

החשיבות העולה של השאלה הדמוקרטית משתקפת גם כן בעלייה במספר המאבקים כנגד דיכוי לאומי ואתני של מיעוטים. מאבקים רבי משמעות של עמים מדוכאים התרחשו הן במדינות אימפריאליסטיות (דוגמת הקטלאנים והבאסקים בספרד, האירים בבריטניה, הצ'צ'נים ברוסיה, האויגורים והטיבטים בסין) והן במדינות הסמי-קולוניאליות (דוגמת הפלסטינים, הכורדים, הטמילים בסרילנקה, הקשמירים בהודו וכו'). כמו כן, קבוצות אתניות רבות סובלות מדיכוי הולך ומחריף (האוגוני וה-איג'אוו בדלתא של הניג'ר, העמים הילידים בדרום וצפון אמריקה, אוסטרליה וניו זילנד). הרדיפה הברוטאלית ממנה סובלת הקהילה השחורה בארצות הברית היא רק דוגמה נוספת לכך שהגזנות והדיכוי הלאומי נמצאים במגמת עלייה.

וכן, נציין גם את עלייתם של מיעוטים המורכבים ממהגרים רוב המדינות האימפריאליסטיות (כמו גם במדינות המפרץ הפרסי) אשר ברובם המכריע סובלים מדיכוי לאומי ומשתייכים למעמד הפועלים הסובל מסופר-ניצול כלכלי (למרות שאובייקטיבית מדובר בשכבה הנמוכה של הבורגנות הזעירה). בעשור האחרון, אסלאמופוביה הפכה לצורה אכזרית במיוחד של גזנות.

ה-RCIT שואף לאחדות ההדוקה ביותר בין הפועלים והמדוכאים מכל העמים והדתות. אולם מטרה זו היא בלתי-אפשרית להשגה כאשר מתעקשים להתעלם מדיכוי לאומי קיים או באמצעות קריאה מופשטת ל"אחדות מעמדית". משימה זו תהיה ברת השגה רק אם המהפכנים יכירו בדיכוי ויאבקו למען שוויון מלא לקבוצות המדוכאות.

לפיכך, ה-RCIT קורא לכוחות המתקדמים של מעמד הפועלים להתנגד לכל צורות השוביניזם הלאומני, כפיית ההתערות בחברה ועוד, וליישם את חזון השוויון המהפכני. סוציאליסטים יגנו ללא-תנאי על זכות ההגדרה העצמית הלאומית לכל העמים המדוכאים. על הסוציאליסטים לתמוך במאבק למען שוויון מלא (שוויון לשפות ילידיות, שוויון זכויות אזרחי, שוויון בשכר וכו'), ממשל-עצמי מקומי ואוטונומיה טריטוריאלית. כל אימת שעם מדוכא מבקש לו מדינה עצמאית, על סוציאליסטים לתמוך בדרישה זו.

המאבק העולמי למען שוויון מהפכני למהגרים אינו סובל שום צורה של הזדנבות אפורטוניסטית לשוביניזם הלאומני בתוך תנועת הפועלים. מסיבה זו אנו מגנים את הצנטריסטים הבריטים אשר תמכו בשביתה ב-2009 תחת הסיסמה השוביניסטית-לאומנית "משרות בריטיות לפועלים בריטים", אשר הוקיעו את ההתקוממות באוגוסט 2011, ואשר התנגדו לקריאה "למען גבול-פתוח למהגרים" בפני המהגרים (דוגמת ה-CWI וה-IMT).

המאבק לחיסול האלימות נגד נשים

החרפתן של הסתירות הבין-מעמדיות מובילה באורח בלתי נמנע להסלמה בדיכוי כנגד נשים. הביטוי הבולט והברוטאלי ביותר של דיכוי זה הוא האלימות הרווחת כנגד נשים ובכלל זה אונס ורצח. אלימות נגד נשים בין אם בתוך או מחוץ לתא המשפחתי, תרבות משגשגת של החפצת נשים, המספקת תירוצים להתנהגות אגרסיבית של גברים עד לכדי אינוס, תעשיית המין בה נשים חשופות לתנאים מחפירים ועוד, הם חלק מהמערכת החברתית המעמיקה את דיכוי האישה.

אמדנים רשמיים מעריכים כי 66 אלף נשים בשנה נרצחות באלימות בכל רחבי העולם - ואנו בטוחים כי המספרים האמיתיים גבוהים בהרבה. בסיוודאד חוארס, עיר בגבול מקסיקו-ארצות הברית, בלבד נרצחות מאות נשים בכל שנה. על פי מספר אמדנים כ-25 אלף נשואות טריות נרצחות או שנגרמת להן נכות בכל שנה בהודו כתוצאה מאלימות סביב סוגיות נדונייה. לכך ניתן להוסיף את מה שמכונה "רצח על רקע כבוד..." של נשים בארצות המתאפיינות בתרבות פטריארכלית חזקה.

ה-RCIT תומך בעריכת מסעות הסברה ופעולה מצד ארגוני הפועלים והארגונים העממיים ההמוניים במאבק בכל צורות האלימות כנגד

בכל המקרים האלה מחובתם הבלתי מתפשרת של המהפכנים להיאבק כנגד התוקפנות האימפריאליסטית. בעוד התכתשויות צבאיות אלה הן ביטוי של מלחמות התוקפנות הבלתי-מוצדקות מן הצד האימפריאליסטי, הרי שעבור העמים המדוכאים מדובר במלחמות מגן בלבד. מכאן שה-RCIT קורא לכל הסוציאליסטים לעמוד באופן שאינו משתמש לשתי פנים לצד תבוסה למעצמות הגדולות או בעלי בריתן המקומיים ולמען נצחונם הצבאי של העמים המדוכאים. מתוך יישום טקטיקת החזרית האנטי-אימפריאליסטית כפי שנוסחה על ידי האינטרנציונל הקומוניסטי ב-1919-1923, אנו מצדדים באלו המציבים התנגדות ממשית לפולשים האימפריאליסטיים ללא כל קשר לעובדה שההנהגה שלהם איננה מהפכנית. אנו עושים זאת תוך שאנו מונעים כל תמיכה פוליטית בלאומנים, באסלאמיסטים או בכוחות סטליניסטיים.

אנו מגנים את כל אותם כוחות צנטריסטיים אשר נמנעים מתמיכה במאבקהם של עמים מדוכאים כנגד המעצמות האימפריאליסטיות תוך שהם מתרצים זאת בכך שההנהגה שלהם איננה מהפכנית (לדוגמה ה-CWI של פיטר טאפ, ה-IMT של אלן וודס, הלמברטיסטים כמו גם המנדליסטים של ה-NPA). יש המרחיקים לכת, דוגמת ה-CWI, אשר חבריה תומכים אפילו בקיומה של מדינת מתנחלים-מתיישבים ציונית תחת הסיסמה - ישראל "סוציאליסטית".

באופן טבעי, מהפכנים מתנגדים לארגון המדינה האסלאמית הריאקציוני המבוסס על האידיאולוגיה הסלפית המתאפיינת ב-תפפיר (האשמת מוסלמים ומונותאיסטים אחרים, אשר אינם מצייתים לפרשנות הספציפית של הקבוצה, בכפירה - ב.ה.). קבוצה זו מהווה כלא קונטר-מהפכני - היא מלבה שנאה כיתתית ופילוג בין תושבי המדינות המוסלמיות ובכך שהיא מבצעת פעולות טרור כנגד אזרחים, מספקת תירוצים עבור המעצמות האימפריאליסטיות להמשיך במלחמות התוקפנות שלהן במזרח התיכון. בעוד אנו נגן על ארגון המדינה האסלאמית בכל עימות ישיר מול המעצמות האימפריאליסטיות, אנו תומכים במאבקם של המורדים הסורים לחסל את הסרטן הזה עד אחרון גרורותיו.

מיליטריזם והעימות הבין-אימפריאליסטי בין המעצמות הגדולות

תהליך שקיעת השיטה הקפיטליסטית מביא להחרפה ביריבות שבין המעצמות הגדולות (ארצות הברית, האיחוד האירופי, יפן, סין ורוסיה). כתוצאה מכך, אנו עדים למספר הולך וגובר של התכתשויות בין המעצמות המתחרות על אזורי השפעה (אוקראינה, סוריה, מזרח אסיה וכו'). ביטוי אחר של יריבות זו הם הפרויקטים השונים שיוזמת ארצות הברית (דוגמת הסכמי "סחר חופשי" למיניהם) כמו גם יריבותיה מן המזרח - סין ורוסיה - אשר מגבירות את מאמציהן לאתגר את ההגמוניה הישנה של האימפריאליזם המערבי (סין השקיעה למשל בחפירת תעלה בניקרגואה; מדינות ה-BRICS הקימו את הבנק החדש לפיתוח כאלטרנטיבה לבנק העולמי ולקרן המטבע הבינלאומית הנשלטות בידי ארצות הברית והאיחוד האירופי; הניסיון הרוסי-סיני להגדיל את היקף המסחר ברובל ויאן וכו'). ביטוי נוסף של היריבות המתעצמת הזו הן הסנקציות שהטילו ארצות הברית והאיחוד האירופי כנגד רוסיה בזמן מלחמת האזרחים באוקראינה. בתקופת השקיעה של הקפיטליזם אין מנוס מהחרפת הירבות הזו יותר ויותר. על מעמד הפועלים לחסל את המעצמות הגדולות בזמן באמצעות מהפכה סוציאליסטית עולמית, אחרת האנושות עומדת בפני סכנת מלחמת עולם שלישית.

אלא שמי שהולך ונוטל לעצמו את הנהגת מעמד הפועלים במציאות זו של יריבות בין-אימפריאליסטית, הם זרמים שונים של סוציאל-אימפריאליזם אשר אינם שונים בהרבה מאלה של 1914 ואילך. בתקופה הנוכחית, הסירוב להכיר בקיומם של כוחות אימפריאליסטיים שונים ומנוגדים (כלומר, התעלמות מעלייתן של סין ורוסיה כמעצמות-על) או הסירוב לנקוט במדיניות התומכת בתבוסה לכל המדינות האימפריאליסטיות, כופים על כל ארגון המכנה עצמו סוציאליסטי התברברות פוליטית חסרת כיוון. למעשה, הכוחות הבירוקרטיים הפופוליסטיים והרפורמיסטיים, כמו גם אנפים נרחבים של הצנטריזם, מנווטים את עצמם, אם בגלוי אם בהיחבא, לפי המצפן של מעצמה זו או אחרת. אנו מזהים שלושה זרמים שונים בקרב אותם ארגונים רביזיוניסטיים:

(1) כוחות פרו-מערביים סוציאל-אימפריאליסטיים וסוציאל-פציפיסטיים, המושפעים על ידי מעצמות העל הותיקות המערביות, אם באמצעות תמיכה גלויה במלחמותיהן, אם באמצעות עמדה פציפיסטית או כזו המסרבת לתמוך בהתנגדות חמושה כנגדן (כגון ביחס לאפגניסטן, עיראק, מאלי ועזה). בין כוחות אלה אנו מונים את הסוציאל-דמוקרטים המערביים, סטליניסטים (לשעבר) (למשל מפלגת השמאל האירופית) וכמו כן גם מספר צנטריסטים-ימנים.

(2) כוחות פרו-מזרחיים סוציאל-אימפריאליסטיים וסוציאל-פציפיסטיים, התומכים בגלוי או בהיחבא במעצמות האימפריאליסטיות העולות במזרח (למשל מעודדים את המעורבות הצבאית של רוסיה באוקראינה וסוריה ואת התוקפנות הסינית במזרח אסיה) או שהם תומכים בלוויינים הריאקציוניים כשהם עומדים מול התקוממות עממית (למשל אסד בסוריה). בין כוחות אלה אנו מונים רבות ממפלגות זרם ה-קסטרו-צ'אביסטה באמריקה הלטינית, מפלגות סטליניסטיות (דוגמת ה-KPRF ברוסיה, ה-CPI(M) בהודו), כמו גם מספר קבוצות צנטריסטיות.

(3) זרם בולט פחות, מורכב ברובו מכיתות צנטריסטיות, הוא זרם ה-אקונומיסטים האימפריאליסטים, אשר מוכנים להכיר במרכיב

אליטה מצומצמת של תאגידים חקלאיים, בעלי אדמות גדולים וחקלאים בקנה מידה בינוני. במשך עשרות בשנים יותר ויותר איכרים קטנים נאלצו על ידי הממשלות שלהם לזנוח קיום חקלאי מגוון, כמעט בר קיימא לחלוטין ולעבור לגדל גידולים רק מהסוג שאפשר להמיר למזומנים. בעשרות מיליוני מקרים בכל רחבי העולם, הדבר הביא לכך שהחקלאים הקטנים נמחצו תחת חובות שלא היו מסוגלים לשלם באמצעות ההכנסות הזעומות ממכירת סוג הגידול האחד שלהם שמחירו נקבע ברמה הגלובלית. בסופו של דבר איכרים אלה נדחקו לעוני מרוד, או גרוע מכך, נאלצו למכור את אדמותיהם ולהגר למרכזים העירוניים שם הם העבירו את שארית חייהם בתעסוקה ארעית וסופר-נצלנית. אם לקחת דוגמה אחת בלבד: בהודו, בשנים 2005 עד 2014, יותר מ-250 אלף איכרים קטנים התאבדו בשל החובות שלהם לתאגיד מונסנטו, אשר נוצרו כתוצאה מרכישת זרעים ודשנים מהונדסים גנטיים. קל לראות כי בעשורים האחרונים, הפרולטריוזיה שנכפתה על האיכרות באנגליה של ראשית המהפכה התעשייתית, ממשיכה להתקיים בדרום הגלובלי בקנה מידה רחב לאין שיעור. כמובן שהמנצחים הגדולים במשחק הזה הם תאגידי הענק בתחום החקלאות ובעלי האדמות הגדולים הזוללים את האדמות הנטושות ומשלשלים את הרווחים הנוספים לכיסם. המגמה הזאת של המונופוליוזיה של האדמות רק גוברת לאחרונה בגלל של גזל אדמות מצד תאגידי ענק בינלאומיים שמרכזם בארצות הברית, האיחוד האירופי או סין. הם קונים שטחי אדמה עצומים ונפטרים מהאיכרים - לעתים קרובות בסיוע המשטרה וביריונים המושים להשכרה.

אלה הם גורמים מרכזיים המסבירים מדוע מיליונים של אנשים נאלצים להימלט מבתיהם ולהצטרף לעניי הערים או שהופכים למהגרים ופליטים במדינות האימפריאליסטיות העשירות.

עניי הערים הם בעל הברית החשוב ביותר של מעמד הפועלים. לפיכך, ה-RCIT קורא לחלק המתקדם של מעמד הפועלים לתמוך בהתלהבות במאבקם של האיכרים העניים אליו מתלוות הסיסמאות: "למען נישולם של בעלי האדמות הגדולים, ארגוני הדת והתאגידים!" "יולאמו האדום תחת שליטת הפועלים והאיכרים העניים!" "האדמה שייכת לאלה המעבדים אותה!" "ההחלטה בדבר החלוקה והשימוש באדמות שמורה רק לועדי הפעולה הדמוקרטיים המקומיים המייצגים את האיכרים העניים והאיכרים מחוסרי האדמות!" "כן לקואופרטיבים חקלאיים חופשיים וכן ליצירת יחידות יצור גדולות יותר מטעם המדינה!" "יבוטלו החובות ודמי השכירות של האיכרים!" "הלוואות ללא ריבית לחקלאים הקטנים!"

* למען נישול בעלי האדמות הגדולים, הכנסיות והטייקונים הבינלאומיים!

* למען הלאמת האדמות תחת שליטת הפועלים והאיכרים!

* האדמה שייכת למעבדים אותה!

* רק לועדי פעולה דמוקרטיים מקומיים המייצגים את העניים והאיכרים מחוסרי האדמות הזכות להכריע בסוגיית החלוקה והשימוש באדמות!

* למען קידום קואופרטיבים חקלאיים וולונטריים והקמת יחידות יצור גדולות יותר של המדינה!

* למען שמיטת החובות וביטול דמי השכירות לאיכרים!

* למען מתן הלוואות ללא ריבית לאיכרים!

ברוח אותם דברים, אנו קוראים לתמוך בעניי הערים ורוכלי הרחוב במטרה לשלב אותה במאבק המעמדי נגד הבנקים והמונופולים.

למען נצחון מאבק העמים המדוכאים כנגד התוקפנות האימפריאליסטית

בתקופה זו של דעיכת הקפיטליזם אין מנוס מפני העמקת הדיכוי של המעצמות האימפריאליסטיות הגדולות נגד העמים המוחלשים מבחינה פוליטית בכלל והעמקת הסופר-ניצול של המדינות הסמי-קולוניאליות בפרט. זה מה שעומד ברקע החרפת התוקפנות הצבאית של ארצות הברית, האיחוד האירופי או רוסיה לה אנו עדים בשנים האחרונות.

דוגמאות לתוקפנות זו ניתן למצוא בהתקפות נאט"ו באפגניסטן, סוריה ועיראק; המעורבות הצבאית הרוסית בסוריה ורצח העם שרוסיה ביצעה בעם הצ'צ'ני; המעורבות הצרפתית במאלי והרפובליקה של מרכז אפריקה; ומלחמות הדיכוי והטיהור האתני המתמשכות של ישראל כנגד העם הפלסטיני. סין גם היא שולחת עוד ועוד חיילים אל מחוץ לגבולותיה (למשל לדרום סודן) ומאיימת על מדינות סמי-קולוניאליות כמו ויטנאם. דוגמה נוספת לתוקפנות אימפריאליסטית היא האיומים המשוגרים כלפי צפון קוריאאה מצד האימפריאליזם האמריקאי ובעל הברית שלו בקוריאה הדרומית.

בהזדמנויות שונות המעצמות הגדולות תאפשרנה לקבלני המשנה שלה לבצע את העבודה השחורה של דיכוי התקוממויות של עמים מרדניים. לדוגמה, כוח המשימה של האיחוד האפריקאי לסומליה אשר מנסה למחוך את המרד המזוין של מיליציות אלשבאב האיסלאמיסטיות או הפשיטה של צבא מאלי באזור אזאואד. כמו כן, אנו עדים למתקפה הסעודית כנגד העם התימני.

סיסמה מרכזית במאבק למען זכויות דמוקרטיות - לא רק במאבק כנגד דיקטטורות אלא גם במצבים בהם סוגיות דמוקרטיות נמצאות בלבו של משבר פוליטי - היא הקריאה להקמה של אסיפה מכוננת מהפכנית. אסיפה כזו תהווה גוף דמוקרטי-בורגני עם נציגים שנמצאים תחת שליטתם של מי שבחר בהם ואשר אותם מצביעים יכולים גם להדיח אותם. הגיל בו תינתן זכות ההצבעה ייקבע על ידי תנועת הפועלים בכל מדינה. הגיל המינימלי בו ניתן להעסיק אדם וגיל האחריות הפלילית ישמשו קוים מנחים בעניין. תפקידה של אסיפה זו הוא לאפשר דיונים ויכוחים בנושאי חוקה. הכוח המגן של האסיפה המכוננת הזו יורכב ממיליציות פועלים ומיליציות עממיות כנגד כל איום מצד כוחות ריאקציוניים.

ה-RCIT מגנה בחריפות את כל הכוחות הרפורמיסטיים והצנטריסטיים אשר מסרבים לנקוט עמדה ברורה בכל הנוגע להגנה על הזכויות הדמוקרטיות; אשר מסרבים להשתתף במאבקים המוניים (אשר בדרך כלל מונהגים על ידי כוחות פופוליסטיים בורגניים או זעיר-בורגניים) כנגד דיקטטורות או כוחות ריאקציה הדוחפים להפיכה. לסוציאליסטים אין ברירה אלא ליישם את טקטיקה החזית המאוחדת - אפילו אם שותפים בה אותם כוחות פופוליסטים בורגניים או זעיר-בורגניים שהם רבי השפעה על ההמונים המתנגדים לכל דיקטטורה (למשל תנועת הצ'אביסטה, מפלגות אסלאמיות דוגמת האחים המוסלמים במצרים, ה-TRT בתאילנד וכו' - במאבק כנגד כוחות הריאקציה ולמען הגנת הזכויות הדמוקרטיות! כל סוג של כיתתיות תחת הכותרת "טהרנות פוליטית", כל סירוב להצטרף למחנה הנאבק קונקרטי כנגד האויב העיקרי במאבק המעמדי, תחת התירוץ "כל הצדדים נושאי אופי בורגני" רק יובילו לבידוד-עצמי ובצדק; אוסף ההתנהגויות הכאילו-אידיאולוגיות הללו אינו אלא מעשה בגידה מובהק כנגד האינטרסים הדמוקרטיים הבסיסיים של מעמד הפועלים והעניים.

צורות מבחילות במיוחד של בגידה צנטריסטית מאפיינת את אלה ששיבחו את ההפיכה הצבאית של גנרל א-סיסי במצרים וכינו אותה "מהפכה שנייה" (ה-LIT חסידי מורנו, ה-IMT של אלן וודס, ה-RS/IST חסידי קליף); אלה ששיבחו את תנועת היורומיידן האוקראינית הימנית וכינו אותה "מהפכה דמוקרטית" (למשל ה-FI חסידי מנדל, ה-LIT חסידי מורנו וה-UIT); ואלה התומכים בדיקטטורה הרצחנית של אסד נגד בני עמו (למשל ה-WWP וה-PSL).

כל מאבק הנושא אופי של מגננה למען זכויות דמוקרטיות, מטבעו אינו מסוגל אלא להביא לנצחונות זמניים, שכן הקפיטליזם הדועך שואף לחנוק ולבטל את הדמוקרטיה הבורגנית. מסיבה זו, כפי שליאון טרוצקי - מנהיג מהפכת אוקטובר יחד עם לנין ומייסד האינטרנציונל הרביעי - הדגיש בתיאוריה המהפכה המתמדת שלו, כי המהפכה הדמוקרטית תוכל להביא לנצחונות ברי-קיימא רק אם תונהג על ידי מעמד הפועלים אשר יישלב בין המאבק הדמוקרטי עם משימת נישול הבורגנות. במילים אחרות, על מנת לנצח, חובה לשלב את המהפכה הדמוקרטית עם מהפכה סוציאליסטית.

הלאה תכניות הצנע, ערעור הבטחון התעסוקתי וההפרטה! נגד "הסכמי הסחר החופשי" של המעצמות הגדולות!

ככל שהמשבר הקפיטליסטי מעמיק, הבורגנות אינה יכולה להימנע מהחרפת התקפותיה נגד מעמד הפועלים והעניים; קיצוצים בשכר; "ליברליזציה" של זכויות העובדים (למשל רפורמת חוקי העבודה במקסיקו או חוק אלה'ומרי בצרפת 2016); תמיכה בשעות עבודה "גמישות"; קיצוצים בחינוך ובפנסיה - כל אלה מהוות מתקפות קשות על מעמד הפועלים והזכויות הדמוקרטיות במישור הכלכלי והן מתרחשות על פני כל היבשות.

זירה חמה נוספת במאבק המעמדי הכלכלי בימינו היא המשך גל ההפרטות. בניסיונם הנואש למצוא מקורות חדשים להשקעה, הממשלות הבורגניות מוכרות באורח בלתי נלאה את נכסי המדינה לאוליגרכים, לעתים קרובות תמורת שבריר מערכם האמיתי. הדבר מסב נזק משמעותי במיוחד כאשר הוא משפיע על מוצרי יסוד לקיום החברה כמו מים, חשמל, תחבורה וכו'. כאשר שירותים אלה מופרטים, רבים מעובדי המגזר הציבורי מוצאים עצמם מפורטים, מוצרי יסוד הופכים ליקרים יותר ויותר ובמקביל איכותם הולכת ומידרדרת.

זירת מאבק נוספת מתחוללת סביב נסיונותיהם של מונופולים להגדיל את השפעתם על חשבון המדינה והחברה באמצעות הפעלת לוביסטים הפועלים להטלה ויישום של "הסכמי סחר חופשי" כגון: הסכם השותפות הטרנס-פסיפיק (TPP) תחת הגמוניה אמריקאית, הסכם השותפות הכלכלית האזורית המקיפה (RCEP) תחת ההגמוניה הסינית, הסכם שותפות ההשקות והמסחר הטרנס-אטלנטי (TTIP) בין ארצות הברית לאיחוד האירופי או ההסכם הכלכלי והמסחרי המקיף (CETA) בין האיחוד האירופי לקנדה. למעשה, הסכמים אלו נועדו אך ורק לחזק את השליטה של תאגידי הענק על העובדים, הצרכנים, מדינות הלאום והרגולציה שלהן.

ה-RCIT קורא לחלק המתקדים של מעמד הפועלים להתארגן לפעולה באמצעות האיגודים המקצועיים והתנועות החברתיות כנגד כל סוגי המתקפות הללו באמצעות פעולות המוניות ברחובות. כאשר חברות מקצצות בשכר, מפרטות עובדים או מתכוונות לסגור מפעלים ולהמשיך הלאה, אנו תובעים לפתוח את ספרי החשבונות ולהלאים את המיזמים תחת שליטת הפועלים. אנו קוראים לקצץ בכמות שעות העבודה וליזום פרויקטים של עבודות ציבוריות כך שלכולם תהיה הזדמנות למצוא עבודה, לעבוד פחות תוך שמירה על רמת השכר. רפורמות כאלה ניתן בקלות לממן באמצעות העלאה מאסיבית של שיעור המס על העשירים ובאמצעות נישול הסופר-עשירים.

האדמות לאיכרים! לא לגזל האדמות של תאגידי הענק הבינלאומיים!

אותו תהליך של מונופוליזציה שאנו עדים לו בתעשייה ובמגזר השירותים מתרחש גם בתחום החקלאות. בזמן ש-328 מיליון מתוך 450 מיליון חוות (85%) מעובדות על ידי חקלאים קטנים, הם שולטים על פחות ממחצית מהאדמות המעובדות דרך קבע. השאר נשטל בידי

על מנת להדוף את המתקפות הריאקציוניות של המעמד השליט, הפועלים והמדוכאים חייבים להיאבק תחת דגל של חזון שיגן על כל אחת ואחת מן הזכויות הדמוקרטיות ואשר יקשור בין המאבק הזה לצורך להשליך את הקפיטליזם במהפכה. בתור מהפכנים, חברי וחברות ה-RCIT אינם מזלזלים במאבקים למען רפורמות ולהגנה מפני שלילת הזכויות הקיימות. ההפך הוא הנכון, כמעט כל המקרים, סיטואציות מהפכניות מתהוות אך ורק מתוך מאבקים במסגרתם המוני העם מנסים לשמור על זכויותיהם החברתיות והדמוקרטיות כנגד מתקפות המעמד השליט.

מכאן, שכל תכנית פעולה מהפכנית עבור התקופה הנוכחית חייבת להתחיל בנושאים הבעורים ביותר של המאבק המעמדי הנוכחי, כלומר ההגנה על הפועלים והמדוכאים מפני המתקפה הקפיטליסטית. תכנית כזאת אינה רשימה של דרישות שאנו קוראים למדינה הקפיטליסטית ליישם, כפי שנוהגים לעשות בירוקרטים פופוליסטים ורפורמיסטים, תוך שהם מתמקדים בקיום משא ומתן בדלתיים סגורות, בחירות ותמרונים פרלמנטריים. במקום זאת, מהפכנים מציבים תכנית פעולה מיליטנטית המתמקדת בדרך בה יש להוביל מאבק מעמדי בלתי-מתפשר ולקדם את הארגון העצמי של הפועלים והמדוכאים.

מסיבה זו מהפכנים קוראים למעמד הפועלים ולמדוכאים להיאבק למען האינטרסים שלהם תוך שימוש בכל צורות המאבק המוכתבות על ידי הנסיבות בשטח - החל בהפגנות המוניות, שביתות זמניות וכלליות, תפיסת מפעלים ומוסדות ציבור, ועד להתקוממות חמושה ומלחמת אזרחים. בדומה לכך, בכל המאבקים, מהפכנים יקראו להקמתם של ועדי פעולה של הפועלים, הנוער והמוני העם במקומות העבודה, בשכונות, בכפרים, בבתי הספר ובאוניברסיטאות. יתר על כן, מהפכנים יקראו להקמתן של יחידות הגנה עצמית במטרה להגן על שובתים, מפגינים, מהגרים ופליטים כנגד אלימות המשטרה והכנופיות הפשיסטיות. בסיטואציות של מאבק מעמדי נקודתי, גופים שכאלה עשויים להתרחב כך שועדי פעולה יהפכו למועצות (כפי שקרה עם הקמת הסובייטים ברוסיה ב-1917) שתעניקנה ותקבלנה גיבוי מצד מיליציות פועלים ומיליציות עממיות חמושות.

ה-RCIT שירטט את תכנית הפעולה שלו במניפסט הקומוניסטי המהפכני (2012). כעת נסכם את מה שאנו רואים כשאלות החשובות ביותר של השלב הפוליטי הנוכחי ונספק תשובות מהפכניות לכל אחת מהן.

למען הגנה על הזכויות הדמוקרטיות! הלאה הבונפרטיזם, המונרכיה והדיקטטורות!

המאבק למען זכויות דמוקרטיות הפך לאחד הנושאים החשובים ביותר של העידן הנוכחי של הקפיטליזם הדועך. בהקשר זה, המעמדות השליטים אינם יכולים להימנע מדריסת הזכויות הדמוקרטיות ומן השאיפה להחליף אפילו את הדמוקרטיה הבורגנית המוגבלת בבונפרטיזם קפיטליסטי ודיקטטורה.

מאז 2011, המאבק למען זכויות דמוקרטיות הפך לשאגת הקרב של המהפכה הערבית כנגד הדיקטטורות המקומיות. המאבק הזה הפך לחיוני להגנה על הפועלים והמדוכאים מפני הפיכות ממסדיות וצבאיות (הונדורס 2009, פראגוואי 2012, מצרים 2013, תאילנד ובורקינה פאסו 2014, בורונדי 2015, ברזיל ותורכיה 2016). זוהי סוגיה מרכזית גם בסין, שם מעמד הפועלים והאיכרים העניים סובלים מדיכוי מצד הדיקטטורה הסטליניסטית-קפיטליסטית. הסוגיה הפכה לבערת אף במדינות האימפריאליסטיות המערביות, שם הבורגנות הולכת ומבססת את שלטונה באמצעים בונפרטיסטיים, מעקבים המוניים והרחבת מדינת המשטרה ("מצב החירום" הקבוע בצרפת; שימוש הולך וגובר בצבא לצורך טיפול בבעיות פנים במדינות שונות באירופה וכו').

ה-RCIT קורא לחלק המתקדם של מעמד הפועלים להתארגן למאבק למען הגנת כל הזכויות הדמוקרטיות (לדוגמה, זכות השביתה, חופש הביטוי וההתאספות, חופש ההתארגנות הפוליטית והזכות להתאגד בעבודה, הזכות לעשות שימוש בכל אמצעי המדיה והמידע).

כמו כן, על מעמד הפועלים להתארגן לפעולה כנגד כל הדיקטטורות, מדינות המשטרה והמעקב החשאי; כנגד העלייה בכוחם של מערכות השיטור והמשפט; כנגד מוסדות הנשיאות, המלוכה ומשטרים מבוססי בונפרטיזם דוגמת חונטות צבאיות, מועצות לבטחון לאומי, וכו'; כנגד השחיתות המובנית בכל ענפי המנגנון הבירוקרטי של המדינה הבורגנית (הן בגרסתם הסמכותנית והן זו ה"דמוקרטית") - אנו קוראים בזאת לטיהור רדיקלי של מנגנון המדינה! כל בכירי המדינה ומעשייהם - במיוחד המשטרה, הצבא, המודיעין, האדמיניסטרציה, מערכת המשפט, מנהלי חברות ממשלתיות, וכו' - יפוקחו ויסוננו על ידי מועצות הפועלים והמועצות העממיות!

סוציאליסטים מתנגדים למנגנון המנופח של המדינה הבורגנית ותומכים בממשל עצמי מקומי במקומו. על מנת להיאבק במנגנון המדינה הבירוקרטי והמושחת אנו תומכים בזכות לבחור ולהדיח בהצבעה את כל נושאי המשרות הציבוריות.

III. המעמד השליט יוצא למתקפת נגד ריאצקיונית

מאז תחילת התקופה הנוכחית, ב-2008, היינו עדים לרמות שונות של מאבק מעמדי. כאשר המוני העם חשו בהשלכות של המיתון הגדול, הם התקוממו כנגד המעמד השליט. ההתקוממות המהפכנית החשובה ביותר בתרחשה בעולם הערבי, היכן שההמונים הפילו את הדיקטטורים בתוניסיה, מצרים, לוב ותימן ב-2011 והם ממשיכים במאבקם הירואי במדינות אחרות בהן השליטים הצליחו להתגונן ולעתה אף להדוף את הניסיון להשליכם מכס השלטון תוך שהם עושים שימוש באמצעים צבאיים אכזריים (סוריה, בחריין וכו').

בנוסף להתקוממות החמושה הירואית של העם הסורי כנגד משטר אסד וההתנגדות המתמשכת כנגד הדיקטטורה הצבאית במצרים, סדרה של מאבקים מעמדיים חשובים נוספים התרחשה בשנים האחרונות: מאבק המורים במקסיקו; הפגנות ההמונים בברזיל 2013 כמו גם ההתנגדות להפיכה הצבאית 16/2015; שביתת הכורים במרקינה בדרום אפריקה 2012; שביתת הענק הגדולה ביותר בתולדות האנושות בהודו, בה השתתפו 150-180 מיליון בני אדם בספטמבר 2015 ו-2016; תנועת "חיי שחורים חשובים" בארצות הברית; יותר מ-35 שביתות כלליות ביוון; והפגנות ההמונים כנגד חוק העבודה בצרפת 2016.

אלא שהמאבקים ההמוניים הללו היו ברובם ספונטניים. הם נעדרו הנהגה בעלת פרספקטיבה מהסוג שיאפשר להם להשליך, לא רק שליטים מסויימים, אלא את המעמד השליט במדינותיהם בכללותו. כתוצאה מהיעדרן של הנהגות מהפכניות, המאבקים הללו נתקלו במכשולים אדירים. שוב ושוב, המעמד השליט הצליח להוציא את האוויר מן התנועות האלה או לדכא אותן בכוח ברוטלי ולהביסן.

כתוצאה מכך, מעמד הפועלים עומד כעת בפני תגובת נגד אלימה מצד המעמדות השליטים המקומיים באזורים רבים בעולם. לא רק שהבורגנות ממשיכה ומחריפה את מתקפות הצנע המטרופולטניות שלה ואת תכניות ההפרטה, תוך שהיא זורקת ציבורים נרחבים יותר וביותר בקרב מעמד הפועלים והמדוכאים אל מתחת לקו העוני ואל חיים של חוסר יציבות חברתית; היא גם מחריפה את המתקפות על הזכויות הדמוקרטיות הבסיסיות של אזרחיה. כך, לדוגמה, אנו עדים למתקפות ריאקציוניות כמו ההפיכה הצבאית במצרים; שובה של הברנז'ה של בן עלי בתוניסיה; ההפיכה הממסדית בברזיל 2016; עלייתם של כוחות הימין בארגנטינה וונצואלה; ההפיכה הצבאית בתאילנד 2014; עלייה בהיקף הביטויים האסלאמופוביים והגזענות נגד מהגרים ופליטים; כמו גם המיליטריזציה של העולם האימפריאליסטי המערבי, רוסיה וסין.

הגברת המעורבות הצבאית של המעצמות האימפריאליסטיות הגדולות נועדה לחסל כל התנגדות עממית. כתוצאה מכך, עשרות אלפים נטבחים באמצעות הטיילים, הפצצות והפגזים של ארצות הברית, צרפת, בריטניה, רוסיה וישראל או משרתיהם הנרצעים באפגניסטן, עיראק, סוריה, פלסטין, מלי, סומליה ומדינות אחרות.

יתר על כן, המעצמות הגדולות - ארצות הברית, אירופה, יפן ורוסיה - מסיתות למיליטריזם, שוביניזם לאומני והטלת חרם כלכלי על מנת להרחיב את שטחי השפעתן על חשבון יריבותיהן ועל מנת לגייס את האוכלוסיה המקומית לתמיכה על בסיס לאומני בתכניות ההתפשטות שלהן.

בקיצור, בעולם של היום אנו עדים להחרפה מאסיבית של הסתירות לכל אורך שלושת הציורים של המאבקים הכלכליים והפוליטיים - כלומר, המאבק המעמדי בין הקפיטליסטיל לפועלים והמדוכאים; המאבק בין המעצמות הגדולות ותאגידי הענק העולמיים כנגד העמים המדוכאים של הדרום הגלובלי; והקונפליקט בין המעצמות הגדולות לבין עצמן.

המתקפות הריאקציוניות הללו מצד המעמדות השליטים הביאו לכך שמעמד הפועלים והמדוכאים ספג מספר תבוסות רציניות. יחד עם זאת, הן מביאות להתעוררותם של גלי מרד ומאבקים מעמדיים כלכליים, שביתות כלליות, התקוממויות עממיות, התנגדות חמושה כנגד כובשים זרים ופעולות מחתרניות. אנו עומדים בפני תקופה של התפרצות מאבקים מעמדיים חדים וספונטניים מלאי פוטנציאל מהפכני, כמו גם סכנות קונטר-מהפכניות.

II. התקופה הנוכחית היא תקופה מהפכנית היסטורית בקנה מידה עולמי

כתוצאה מהדעיכה של כוחות היצור של הקפיטליזם המביאה עמה הידרדרות גם במישורים אחרים דוגמת הכלכלה, החברה והיציבות הפוליטית, העולם של היום רווי בהתפוצצויות כבירות - קריסות כלכליות, מלחמות גדולות, אסונות סביבתיים ומהפכות פוליטיות.

בשל הסתירה הפנימית בין התגברות ריכוזיות הצבר ההון לבין נפילת שערי רווחי היצור הקפיטליסטי לאור היעדרם של אפיקי השקעה רווחיים, הבורגנות נאלצה במשך עשורים לשמור על ולנפח את ההון המצטבר כמו גם רווחי העתיד בשתי דרכים: (1) הגברת הפיננסיאליזציה של הכלכלה העולמית (כלומר, יצירת בועות השקעה - "הון על הנייר" - אחת אחרי השניה) ו(2) מתקפות חוזרות ונשנות כנגד מעמד הפועלים באמצעות תכניות צנע על תכניות צנע. מובן מאילו כי בין שתי המגמות הללו קיים קשר בל-יינתק, כפי שראינו בכל פעם שבועה פיננסית כזאת או אחרת מתפוצצת. המרצע יצא מן השק באופן גלוי במיוחד כאשר קריסתם של הבנקים המערביים הייתה בלתי-נמנעת אלא באמצעות העברה פושעת של כספי המיסים של מעמד הפועלים על ידי הממשלות הבורגניות לידי הכוהנים הפיננסיים של וול-סטריט. כאשר האוצר של המדינות הקפיטליסטיות נשדד על מנת להציל את פושעי ענף הבנקאות, מעמד הפועלים נאלץ לשאת בקיצוצים בהוצאות הממשלתיות על בריאות, חינוך, דיור ורווחה.

בשל אותה נטיית של שער הרווח ליפול, הבורגנות האימפריאליסטית נאלצת יותר ויותר להדק את אחיזת החנק שלה במדינות הסמי-קולוניאליות של הדרום הגלובלי ולשאוב עוד ועוד מהרווחים הנוצרים שם לכיסיה. הדבר נעשה באמצעות הסכמים כלכליים המוענקים לה על ידי משטרי בובות והלוואות "הומניטריות" נושאות ריבית מהסוג שכמעט בלתי אפשרי להחזיר. השוד המתמשך הזה של מדינות הדרום הגלובלי מאלצת את המדינות האימפריאליסטיות להנכיח את עצמן בגלוי במרחב, בין השאר באמצעות עוד ועוד התערבויות צבאיות ומבצעי כיבוש (אפגניסטן, עיראק, סוריה, לוב, מאלי וכו'), וכך לקבע את שליטתן במדינות "פריפריה" שונות.

זו בדיוק הסיבה לכך שהיריבות בין המעצמות הגדולות מחריפה. אלה נאלצות להתחרות אחת בשנייה מי תחזיק בנתח הגדול יותר מן העוגה ההולכת ונעלמת (באופן יחסי) של ההון הקפיטליסטי הגלובלי. התוצאה היא ההחרפה, לה אנו עדים כיום, בקונפליקטים בין ארצות הברית ואירופה מול רוסיה ביחס לאוקראינה או סוריה, או בין ארצות הברית ויפן נגד סין במזרח אסיה.

אף אחת מן הסתירות לעיל לא תבוא לידי פתרון במסגרת המגבלות של השיטה הקפיטליסטית. משברים, תקופות מיתון ומלחמות יחריפו עוד ועוד אם מעמד הפועלים לא ירסק את השיטה הקפיטליסטית.

אם המעצמות האימפריאליסטיות הגדולות לא ייעצרו בזמן, היריבות שלהן תוביל למלחמת עולם שלישית. מעמד הפועלים יכול לשבור את מעגל הסבל הזה של מלחמות ואסונות אקולוגיים רק באמצעות מהפכה סוציאליסטית עולמית. האמרה של רוזה לוקסמבורג כי האנושות עומדת בפני הבחירה בין "סוציאליזם או ברבריות" רלוונטית היום יותר מתמיד. בתנאים של המאה ה-21, עידכון ראוי לאמרה זו של רוזה לוקסמבורג תהיה: "סוציאליזם או מוות המוני עקב הרס הסביבה ומלחמת עולם שלישית!"

מסיבה זו ה-RCIT, כפי שכבר ציין במסמך החזון של 2012, רואה בתקופה ההיסטורית הנוכחית, תקופת הדעיכה של הקפיטליזם - תקופה מהפכנית ארוכת טווח (שעשויה להשתרע על פני שנים רבות ואפילו עשורים). הריקבון הקפיטליסטי מביא בכל פעם למשברים כלכליים, אי יציבות פוליטית וסכנת מתמדת של מלחמות ובכך מייצר כל הזמן הזדמנויות למהפכה כמו גם את סכנת מהפכת-הנגד. אירועים היסטוריים דוגמת קריסת הכלכלה העולמית בצירוף משבר פוליטי וצבאי בין המעצמות הגדולות, או התקוממות עממית בסין עשויות להוביל להזדמנויות מהפכניות בקנה מידה עולמי. ה-RCIT קורא לחלק המתקדם של מעמד הפועלים להכין את עצמו לתקופה זו של פעימות מהפכניות.

I. הקפיטליזם הדועך

התקופה ההיסטורית הנוכחית שהחלה בשנת 2008 מתאפיינת בדעיכה דראסטית של כוחות היצור של הקפיטליזם. כפי שה-RCIT כבר פירט בעבר במספר רב של מסמכים, הדעיכה הזו באה לידי ביטוי במיתון עמוק ביותר בשנים 9/2008 ובהיעדרה של כל צמיחה דינמית מאז. לכך מצטרף גם המיתון הגדול הממשמש ובא.

אולם הדעיכה של כוחות היצור משתקפת בצורה הדרמטית ביותר בהידרדרות תנאי המחיייה של מעמד הפועלים, האיכרות והעניים העירוניים בעולם - אלה מהווים את רוב רובה של האנושות. רשמית, יותר מ-200 מיליון בני אדם סובלים מאבטלה, אולם המספר האמיתי גבוה הרבה יותר. לפי נתוני האומות המאוחדות, 100 אלף בני אדם ברחבי העולם מתים מרעב מדי יום; כ-852 מיליון סובלים מרעב כרוני. המצב השערורייתי הזה מתקיים למרות העובדה שהעולם מייצר יותר מפי 1 וחצי מכמות המזון הנדרשת בכדי להאכיל כל בן אנוש ובת אנוש על פני כדור הארץ. בעולם שבו 2.2 מיליארד בני אדם חיים על פחות מ-\$2 ליום (לפי נתוני 2011), רבים אינם מסוגלים להרשות לעצמם כמות מזון מספקת.

באותו הזמן אי השוויון גדל באופן דרמטי. על פי מחקר OXFAM האחרון, 2015, 62 האנשים העשירים ביותר בעולם מחזיקים באותה כמות הון בה מחזיקים 3.6 מיליארד בני אדם המצויים בחציון הכלכלי התחתון של האנושות. אולם זהו רק קצה הקרחון. אי השוויון בין המעמדות ובין העמים מעולם לא היה כה עצום ברמה הגלובלית. על פי המספרים של חברת קרדיט סוויס - מקור מידע שאיש לא יוכל להאשים בכך שהוא מחזיק באידיאולוגיה אנטי-קפיטליסטית - מיעוט זניח של 0.7% מאוכלוסיית העולם, המייצג בגדול את המעמד הקפיטליסטי הגלובלי, מחזיק ב-41% מן ההון העולמי. מעמד הביניים הגלובלי (7.7% מאוכלוסיית העולם) מחזיק ביחד את אותה כמות הון (42.3% מן ההון העולמי). 22.9% מאוכלוסיית העולם, אשר כנראה מהווה את מעמד הפועלים של המדינות האימפריאליסטיות ומעמד הביניים של העולם הסמי-קולוניאלי, מחזיק ב-13.7%, בעוד שרוב אוכלוסיית העולם (68.7%) - מהווה את מעמד הפועלים והאיכרים העניים של הדרום הגלובלי - מחזיק בשאריות בלבד, רק כ-3% מן ההון העולמי.

כפי שמרקס הזהיר, הקפיטליזם בתקופה של דעיכה הולך וממיר את אמצעי הייצור באמצעי השמדה. דוגמה לכך ניתן למצוא בשינויי האקלים וההשלכות שלהם, מהם סובלת אוכלוסיית מדינות רבות. מדענים משערים כי המשך מגמת השימוש באנרגיה מבוססת פחמן יביא לשינויי אקלים שבתורם יגרמו ל-6 מיליון מקרי מוות בשנת עד 2030. הם מזהירים גם כי "אלמלא יינקטו אמצעי מנע משמעותיים, עד לשנת 2050 שינויי אקלים יזניקו את מספר בני האדם שאיבדו את מקום המחיייה שלהם לכדי מיליארד."

דוגמה נוספת להפיכתם של אמצעי הייצור לאמצעי זריעת הרס היא העלייה בהוצאות הצבאיות. המעצמות הגדולות - תחת הנהגת ארצות הברית ואחריה סין, רוסיה, צרפת בריטניה וגרמניה - מוציאות יותר מ-1.2 טריליון דולר על נשק ומערכות לחימה נלוות.

מספר המלחמות ומבצעי הכיבוש הגובר הוביל לעלייה דרמטית במספר הקורבנות ופליטי המלחמה. בסוריה לבדה, לפחות 470 אלף בני אדם קיפחו את חייהם כתוצאה מהתעקשותו של משטר אסד להחזיק בשלטון ובזכויות היתר. לפי ה-UNHCR, מספר פליטי המלחמה והמשבר הכלכלי עלה מ-42.5 מיליון ב-2011 ל-63.5 מיליון ב-2015, עלייה מזעזעת של 50% בתקופה של 4 שנים בלבד!

מה עומד מאחורי המשבר ההיסטורי של הקפיטליזם? אף על פי שלא ניתן להכחיש כי פוליטיקאים מסויימים וקפיטליסטים תאבי בצע קיבלו החלטות גרועות רחבות היקף והשפעה - ניתן לראות בבירור כי הן אינן הגורם העיקרי. מה שעומד בבסיס המיתון הכלכלי, מספר המלחמות הגובר, האסונות והאומללות הוא המנגנון הפנימי של השיטה הקפיטליסטית עצמה. הצבר ההון ההולך ומתרחב מוצא פחות ופחות הזדמנויות להשקעות נושאות רווחים. הדבר משקף את חוק נטיית שער הרווח ליפול שניסח מרקס ואף ראה בו את החוק החשוב ביותר של הכלכלה המדינית. כתוצאה מנטייה זו, מתגברת הסתירה בין האופי החברתי של כוחות היצור והשליטה הפרטית באמצעי הייצור (קרי הרכוש הפרטי הקפיטליסטי), כמו גם התגברות הסתירה בין האופי הגלובלי של כוחות הייצור ומדינת הלאום.

מסיבה זו, בניגוד לאמונה הרווחת בחוגים הרפורמיסטיים, הפופוליסטיים והצנטריסטיים, הסבל האנושי לו גורם אופן הייצור הקפיטליסטי רווי המשברים אינו מוצא מענה דרך רפורמות (מדיניות כלכלית קיינסיאנית, "ממשלת שמאל" וכו'), אלא רק דרך ריסוק השיטה הקפיטליסטית הגלובלית עצמה במהפכה עולמית של מעמד הפועלים והמדוכאים. מהפכה זו תמוטט את המעמדות השליטים ותקים פדרציה עולמית של רפובליקות של הפועלים והמדוכאים.

הקדמה

העולם בו אנו חיים בסערה. הקפיטליזם נכנס לתקופה של משבר שאין רואים את סופו. למעשה, הוא נמצא בשלבי דעיכה. שינויי האקלים, אשר הוכחו במשך עשורים על ידי תאגידי הענק וממשלות הבובות שלהם, מסכנים חלקים הולכים וגדלים של האנושות. המעמד השליט בכל רחבי העולם מאיץ באופן בלתי נלאה את ההתקפות שלו על העובדים והעניים. המעצמות האימפריאליסטיות הגדולות, במזרח ובמערב, אשר היריבות ביניהן הולכת וצוברת תאוצה, מטילות טרור על תושבי העולם הסמי-קולוניאלי הן במישור הצבאי והן במישור הכלכלי דרך הסופר-ניצול. המדוכאים יוזמים מאבקים המוניים ומורדים כנגד המציאות הזאת שוב ושוב, אפילו עד כדי התקוממות חמושה ומלחמת אזרחים. אולם כשהם עושים זאת, הם מוצאים עצמם נבגדים על ידי ההנהגות שלהם. אלה, מוכרות את המאבק הצודק בתמורה למשרות ממשלתיות או, אם הן אינן מושחתות, נעדרות כל חזון ישים להפלת שלטונם של תאבי הבצע.

השנים הבאות ילכו ויתאפיינו במתקפה ריאקציונית מצד המעמד השליט כנגד מעמד הפועלים, אולם גם כנגד מאבקהם ההמוניים של העובדים והמדוכאים. זהו הזמן שכל אחד יחליט - כל מי שאינו רוצה לעמוד מן הצד באדישות, כל מי שרוצה לשנות את גורל המדוכאים, ראוי לו שיצטרף למאבק. אלא שגם ראוי שאותו אחד או אחת יצטרפו למאבק לא בהסתערות עיוורת אלא עם תכנית, חזון וכחלק מקבוצה.

הזרם הקומוניסטי המהפכני העולמי (RCIT) קורא לכל המהפכנים לדגל המרקסזם האותנטי. אנו מבקשים לאחד שורות עם כל מי שמזדהה עם החזון המובא כאן ומוכן להקדיש את חייו לשחרור מעמד הפועלים והמדוכאים. אין לנו זמן לבזבז. יש לנו כל כך הרבה להשיג. מאבקנו כנגד המעמד השליט לא יהיה קל או קצר-מועד. הוא ייקח שנים וידרוש ויתורים כואבים מצד כולנו. אולם איזו מטרה נעלה יותר יש לחיינו מלבד להקדישם למאבק למען החירות לכולם; להציל את עתידה של האנושות כולה?!

אנו מודעים היטב לכך שהמאפיין החשוב ביותר של התקופה הנוכחית הוא הפער העצום בין עוצמת המאבק המעמדי המחריף והולך והצורך האובייקטיבי הדחוף להפיל את הקפיטליזם, מצד אחד, ומצד שני מספר הכוחות המהפכניים המצומצם. אלא שאין זו סיבה להתייאש, אלא להגביר ולשפר את המחויבות שלנו לאיחוד כל המהפכנים האמיתיים על בסיס חזון ותפיסת עולם רציניים ולהקים מפלגה מהפכנית עולמית.

ה-RCIT מוציא את גילוי הדעת הזה במטרה להציג את החזון שסביבו עשויים להתאחד כל המהפכנים ולקחת חלק פעיל במאבק המעמדי בשנים הבאות. גילוי הדעת הזה מהווה אישור-מחדש, המשכיות ויישום מסמך החזון המקורי של ה-RCIT - המניפסט הקומוניסטי המהפכני אשר פורסם בשנת 2012, תוך שהוא מביא בחשבון את הלקחים החשובים והניסיון המצטבר של המאבק המעמדי במהלך 4 השנים האחרונות.

תוכן עניינים

4.....	הקדמה
5.....	I. הקפיטליזם הדועך.....
6.....	II. התקופה הנוכחית היא תקופה מהפכנית היסטורית בקנה מידה עולמי.....
7.....	III. המעמד השליט יוצא למתקפת נגד ריאצקיונית.....
8.....	IV. חזון המהפכה הסוציאליסטית יעצור את הידרדרותה של האנושות לברבריות.....
15.....	V. משבר ההנהגה ומלאכת בנייתה של מפלגה מהפכנית עולמית.....
16.....	VI. העבודה בתוך ארגונים המוניים וטקטיקת החזית המאוחדת.....
17.....	VII. הדרום הסמי-קולוניאלי.....
19.....	VIII. מעצמות העל האימפריאליסטיות העולות מן המזרח: סין ורוסיה.....
20.....	IX. מעצמות העל האימפריאליסטיות הותיקות: האיחוד האירופי, צפון אמריקה, יפן.....
21.....	X. סיכום.....
22.....	נספחים.....

משימות המאבק לשחרור מהקפיטליזם הדועך

גילוי דעת למען מהפכה סוציאליסטית של הפועלים והמדוכאים

מסמך שאומץ על ידי הקונגרס הראשון של הזרם הקומוניסטי המהפכני העולמי (RCIT), אוקטובר 2016, www.thecommunists.net

תורגם מאנגלית ע"י בוריס המרשלג

פורסם ע"י:

הזרם הקומוניסטי המהפכני העולמי (RCIT)

אתר: www.thecommunists.net

דואר אלקטרוני: rcit@thecommunists.net

טלפון: +43 (0)650 406 83 14

כתובת: Fuchselhofgasse 6, 1120 Vienna, Austria

ה-RCIT מאגד סניפים ופעילים במדינות הבאות: פקיסטן, סרי לנקה, תימן, תוניסיה, תורכיה, ישראל/פלסטין הכבושה, ברזיל, מקסיקו, ונצואלה, אאוטיאאורה/ניו זילנד, בריטניה, גרמניה ואוסטריה.

© כל הזכויות שמורות לזרם הקומוניסטי המהפכני העולמי (RCIT)

הארגון הקומוניסטי המהפכני העולמי

המניספט המהפכני לשחרור האנושות מהקפיטליזם

